F. L. Ø. Kunzen

Musikalsk Nytaarsgave
for det smukke Kiøn
Nr. 2

D 4

Box A 7.3014

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

mw 6504.1032

Musikalsk Nyeaarsgave

for

det smukke Kiøn

af

Friderik Ludwig Æmilius Kunzen,
Kongelig Kapelmester

No. 2.

Kiøbenhavn.
Trykt og forlagt af S. Sønnichsen,
Kongelig privilegered Node- og Bogtrykker.

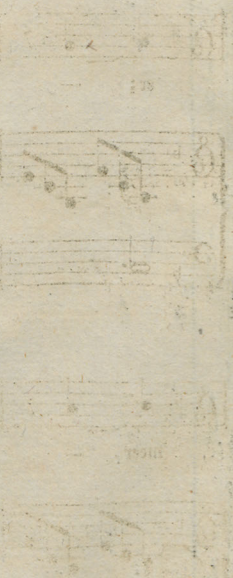

Af Galathea.

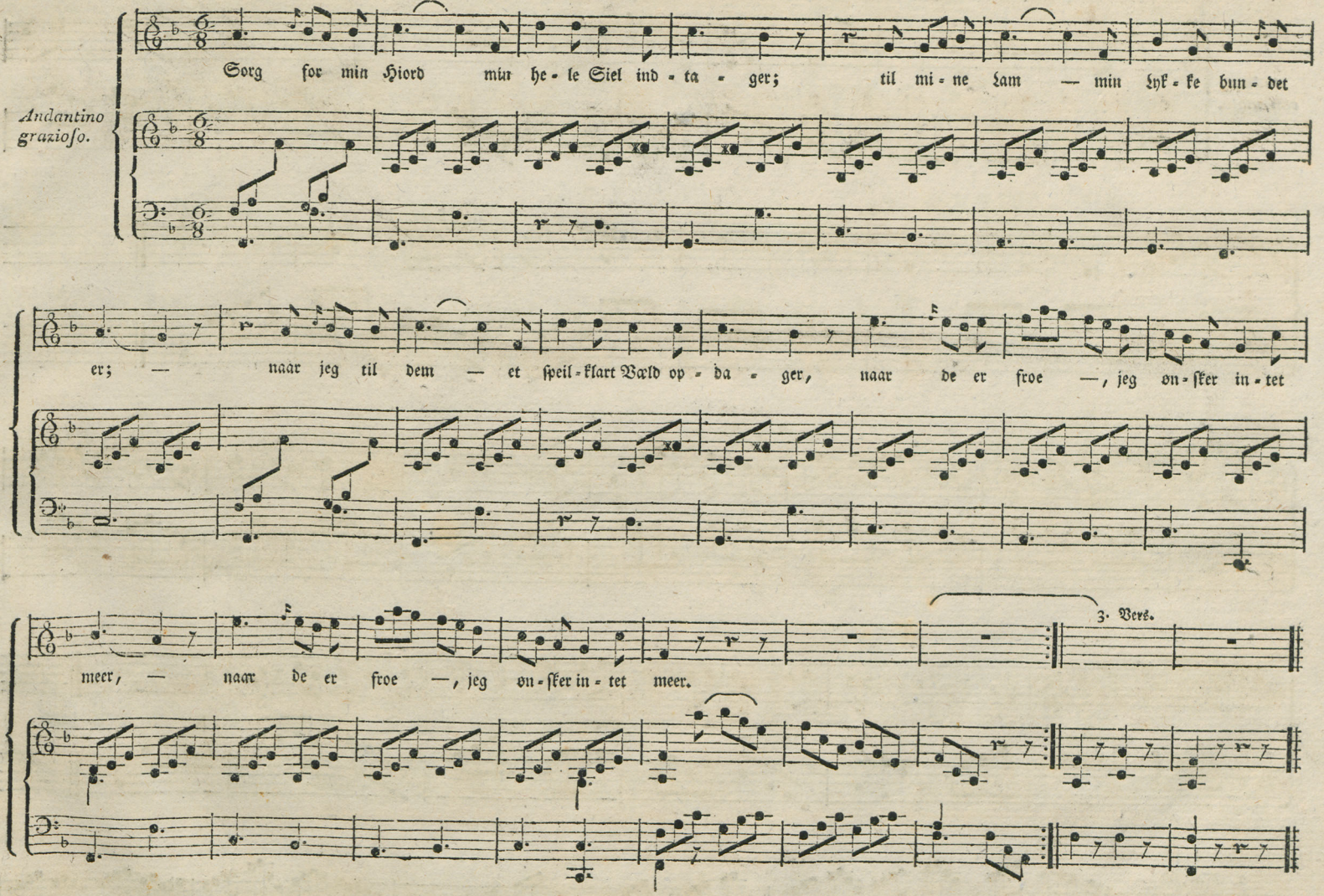

Sorg for min Hiord min hele Siel indtager;
Til mine Lam min Lykke bundet er;
Naar jeg til dem et speilklart Vœld opdager,
Naar de er froe, jeg ønsker intet meer.

Blid er min Søvn; og hilser jeg med Glæde
Den nye Dag ved Morgenrødens Smiil.
Det gamle Barn, som Kierlighed skal hedde,
Jeg for min Roelighed ei kiende vil.

Langt, langt fra mig lad Ulv og Elskov være!
Min Hund forsvarer kiek min Faaresflok,
En Hyrdestav kun mine Vaaben ere,
Men mod et Barn er dette Værge nok.

K. L. Rahbek.

Thema af Hemmeligheden med Variationer.

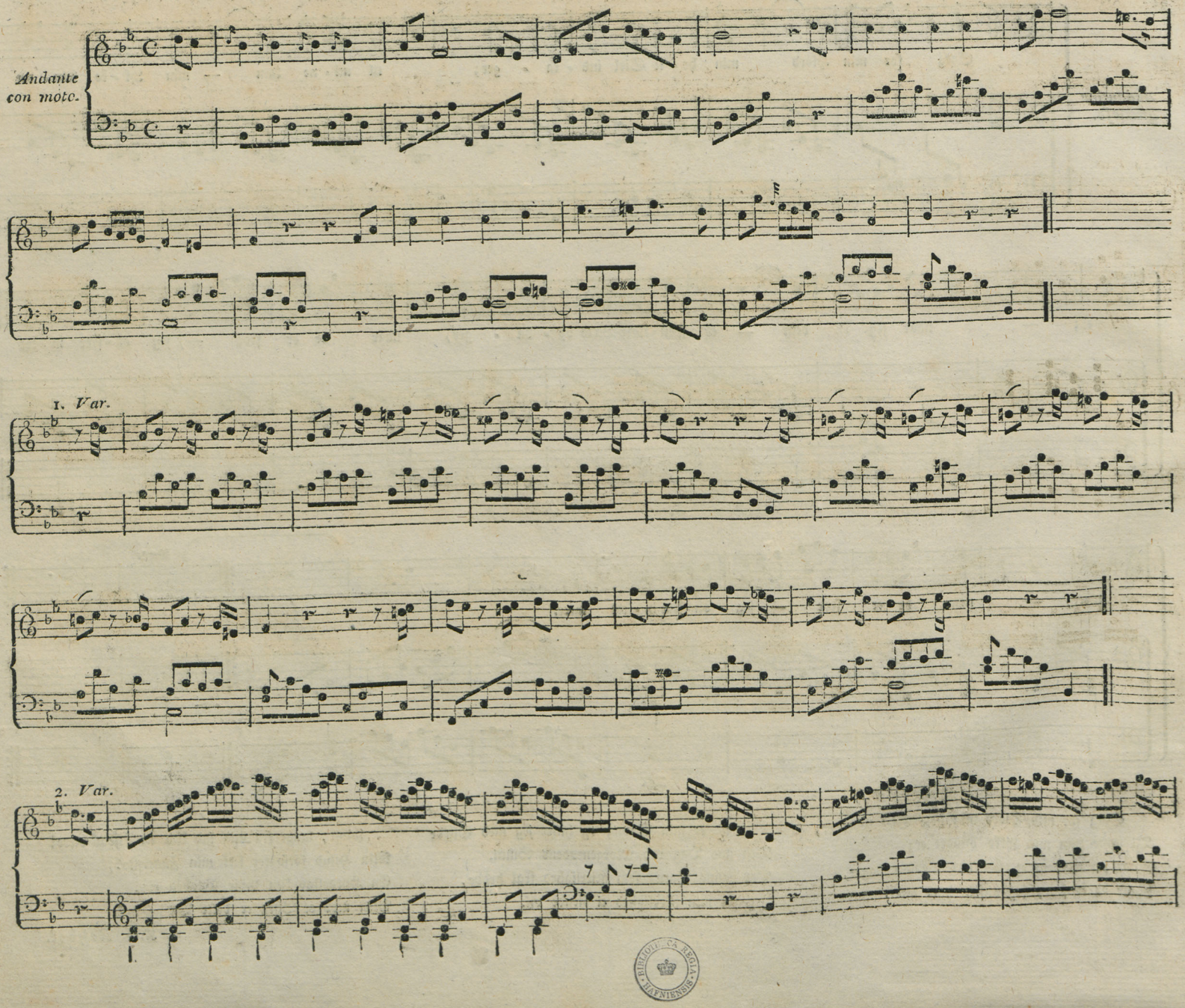

BIBLIOTECA REGIA HAFNIENSIS

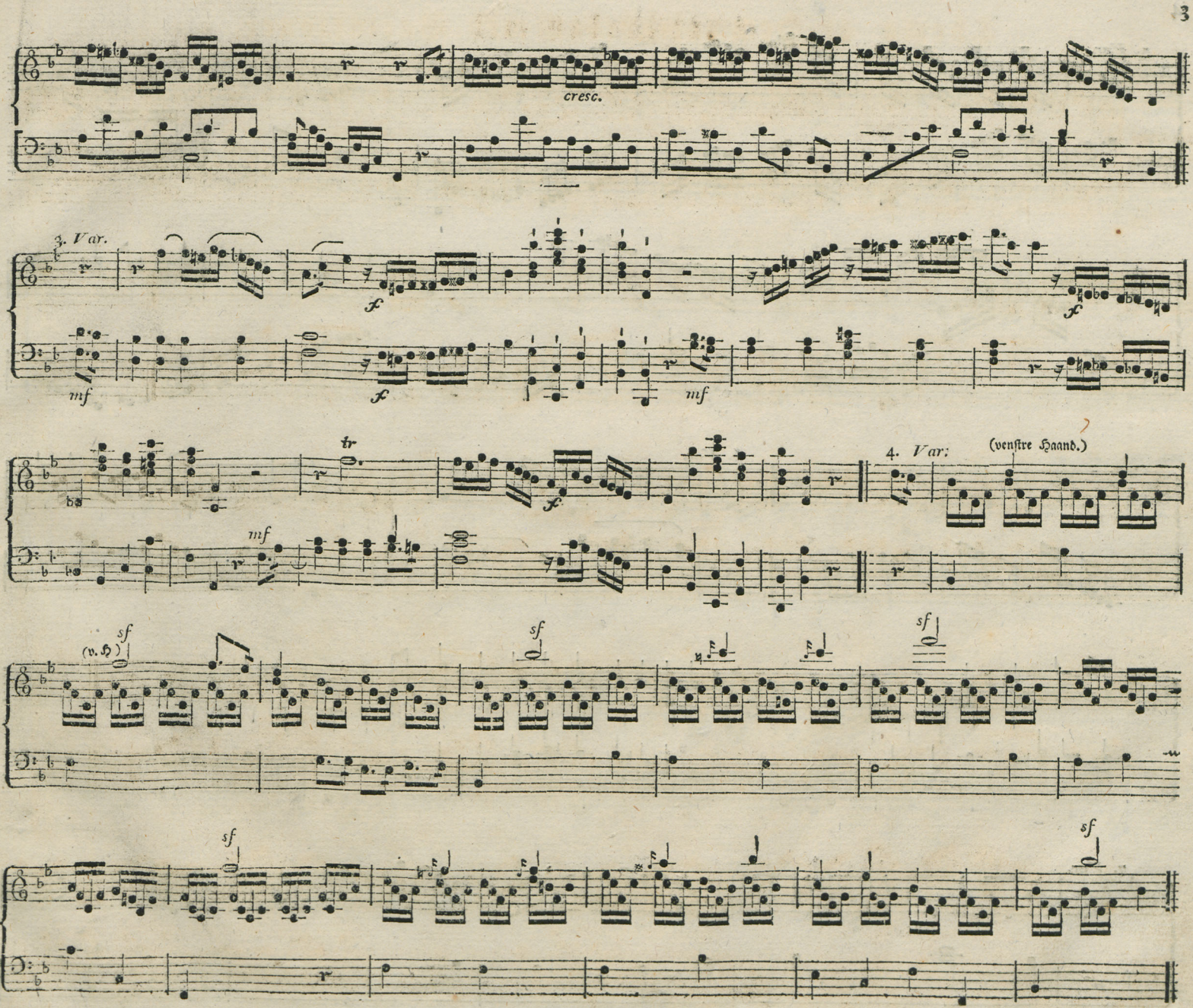
cresc.
3. Var.
mf
fz
tr
4. Var:
(venstre Haand.)
sf
(v. H.)

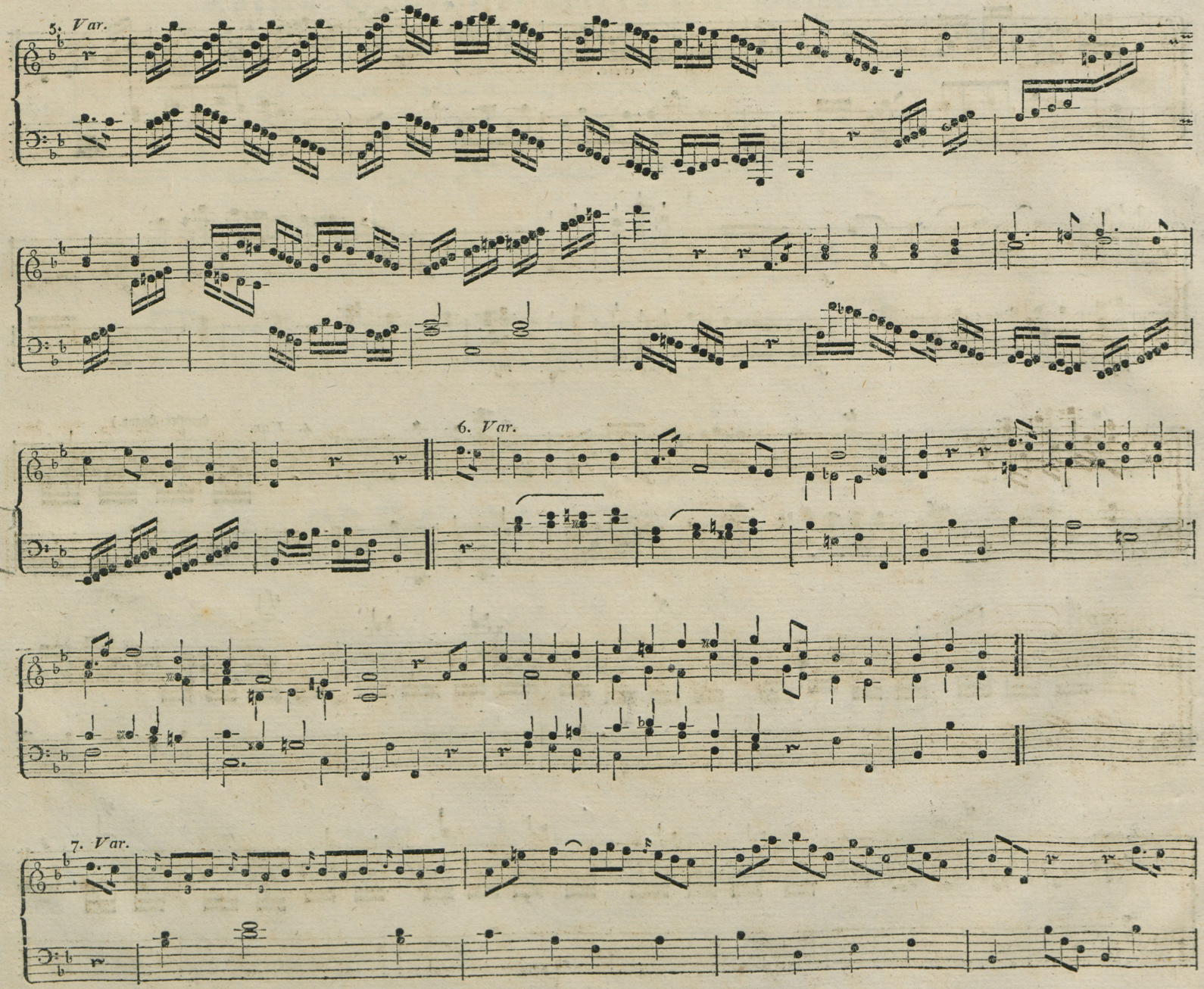
5. Var.
6. Var.
7. Var.

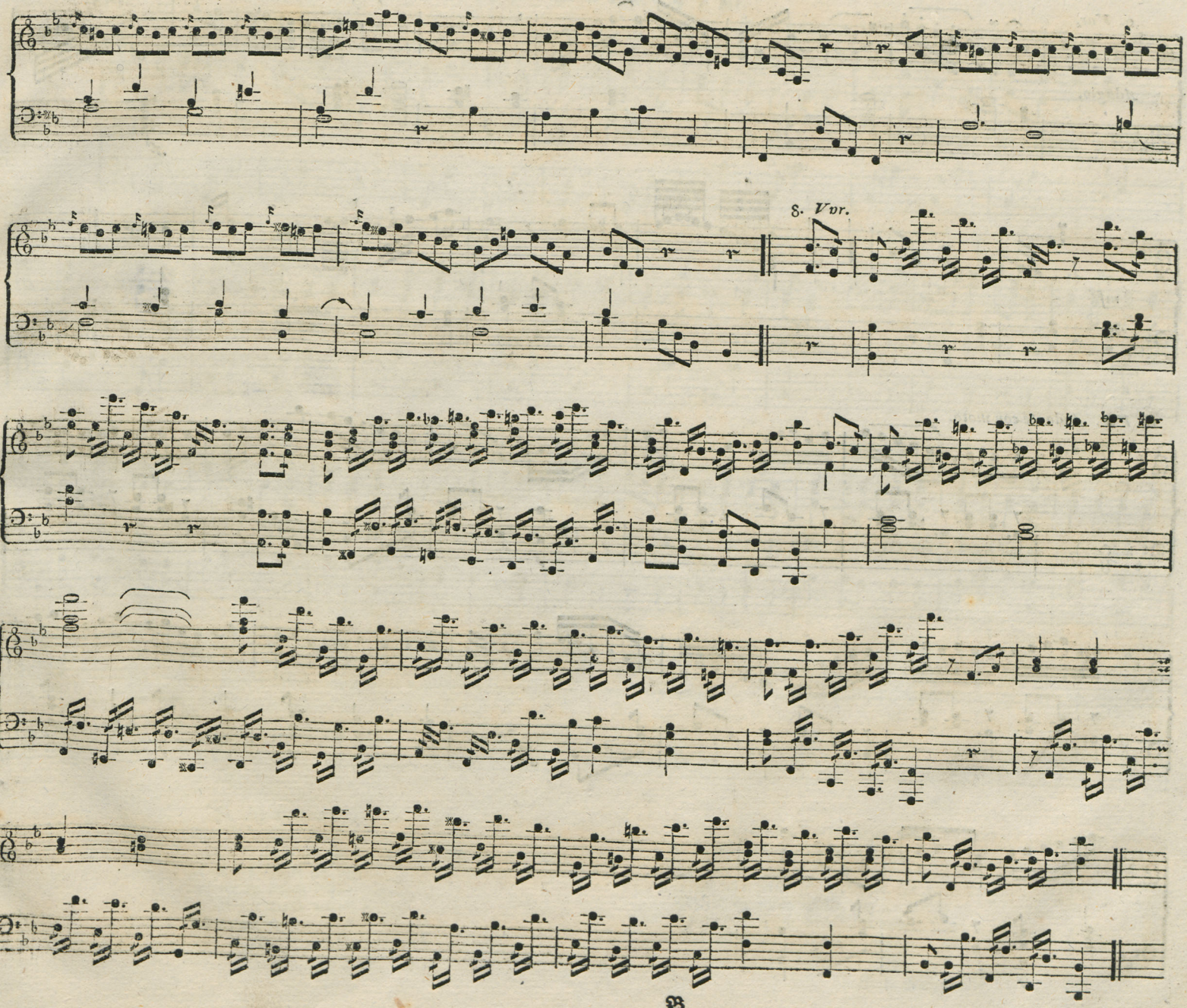
8. Vor.

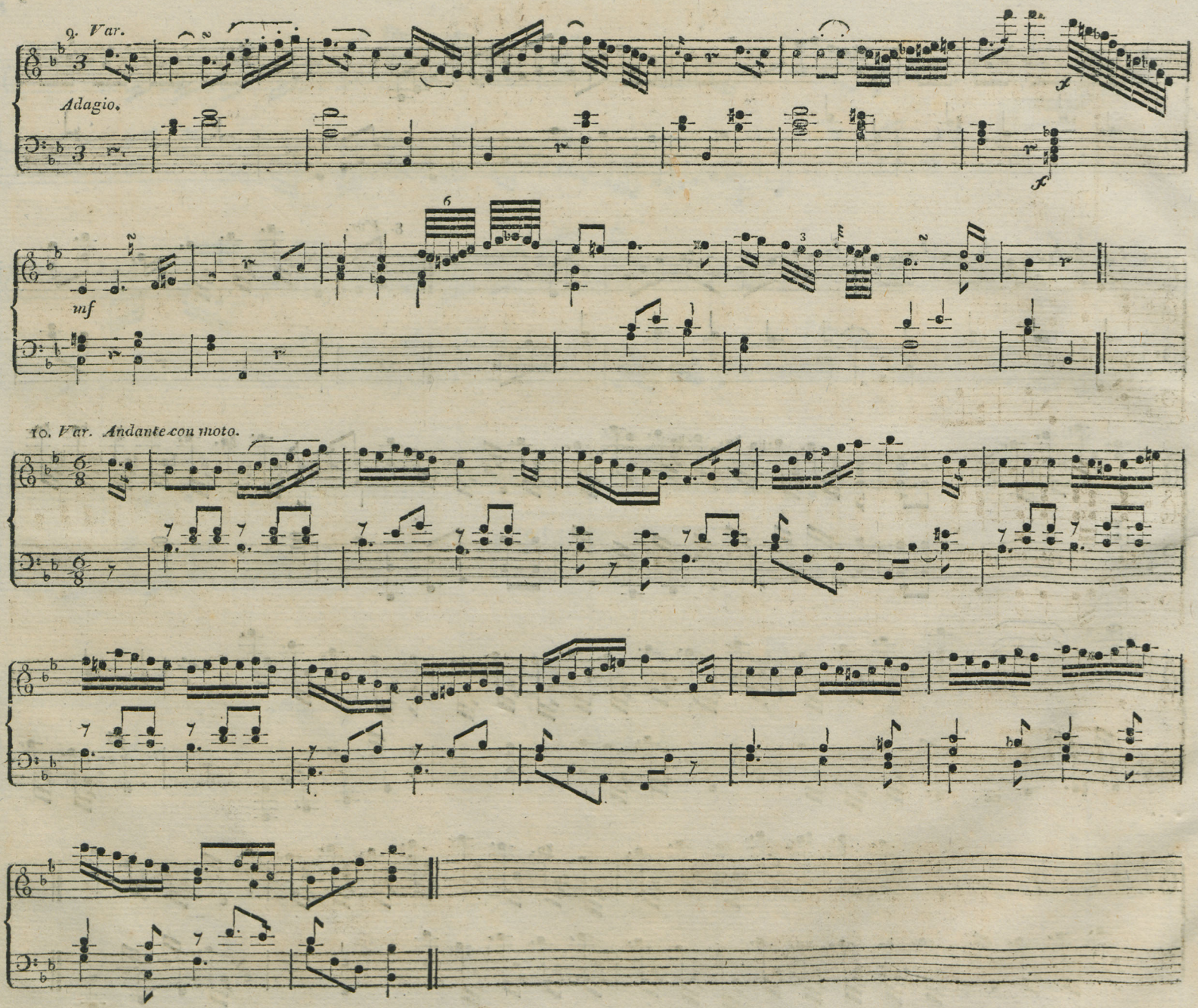
9. Var.
Adagio.
mf
10. Var. Andante con moto.

Af Galathea.

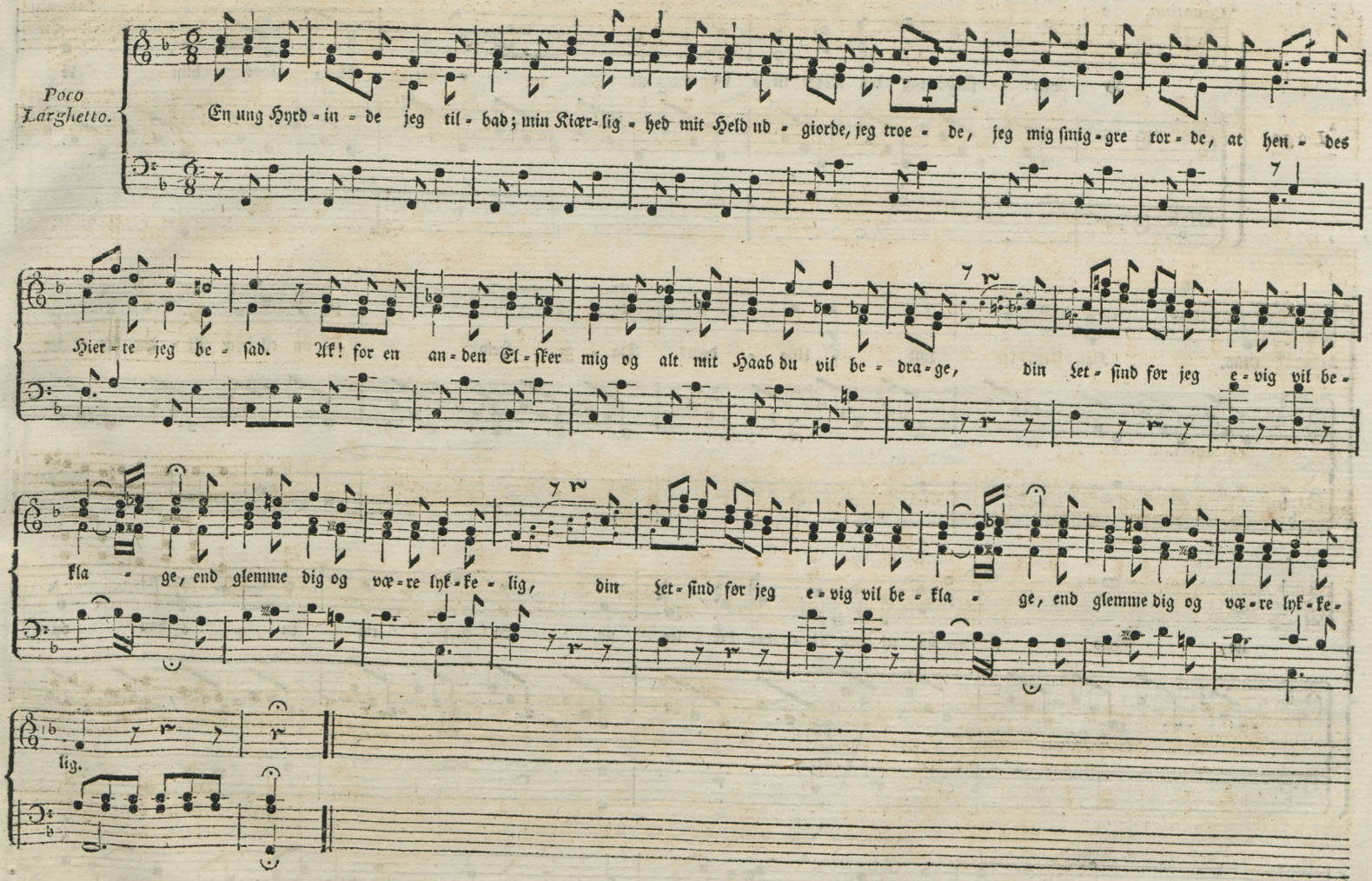

En ung Hyrdinde jeg tilbad;
Min Kiærlighed mit Held udgiorde,
Jeg troede, jeg mig smiggre torde,
At hendes Hierte jeg besad.
Ak! for en anden Elsker mig
Og alt mit Haab du vil bedrage,
Din Letsind før jeg evig vil beklage,
End glemme dig og være lykkelig.

I Barndoms Aar vi begge var,
Da først min Siæl for hende brændte,
Min Elskov kunde ikke vente,
Indtil hun Priis for Skionhed bar.
Ak! for en anden Elsker mig
Og alt mit Haab du vil bedrage,
Din Letsind før jeg evig vil beklage,
End glemme dig og være lykkelig.

K. L. Rahbek.

Af Galathea.

Cavatina.

Largo.

O Ven - ſkab! tag din Magt til - ha - ge — o - ver El - ſkovs blin - de

Gud. Han ſkien - ker Lyſt i Ung - doms Da - ge, Held — du til hver Al - der dee - ler

ud, Held — du til hver Al - der dee - ler ud. En hæf - tig Lu - e han op -

tæn - der, men du knyt - ter om - - - me Baand; Be - hag ſaaer Siæ - len af — hans

dolce

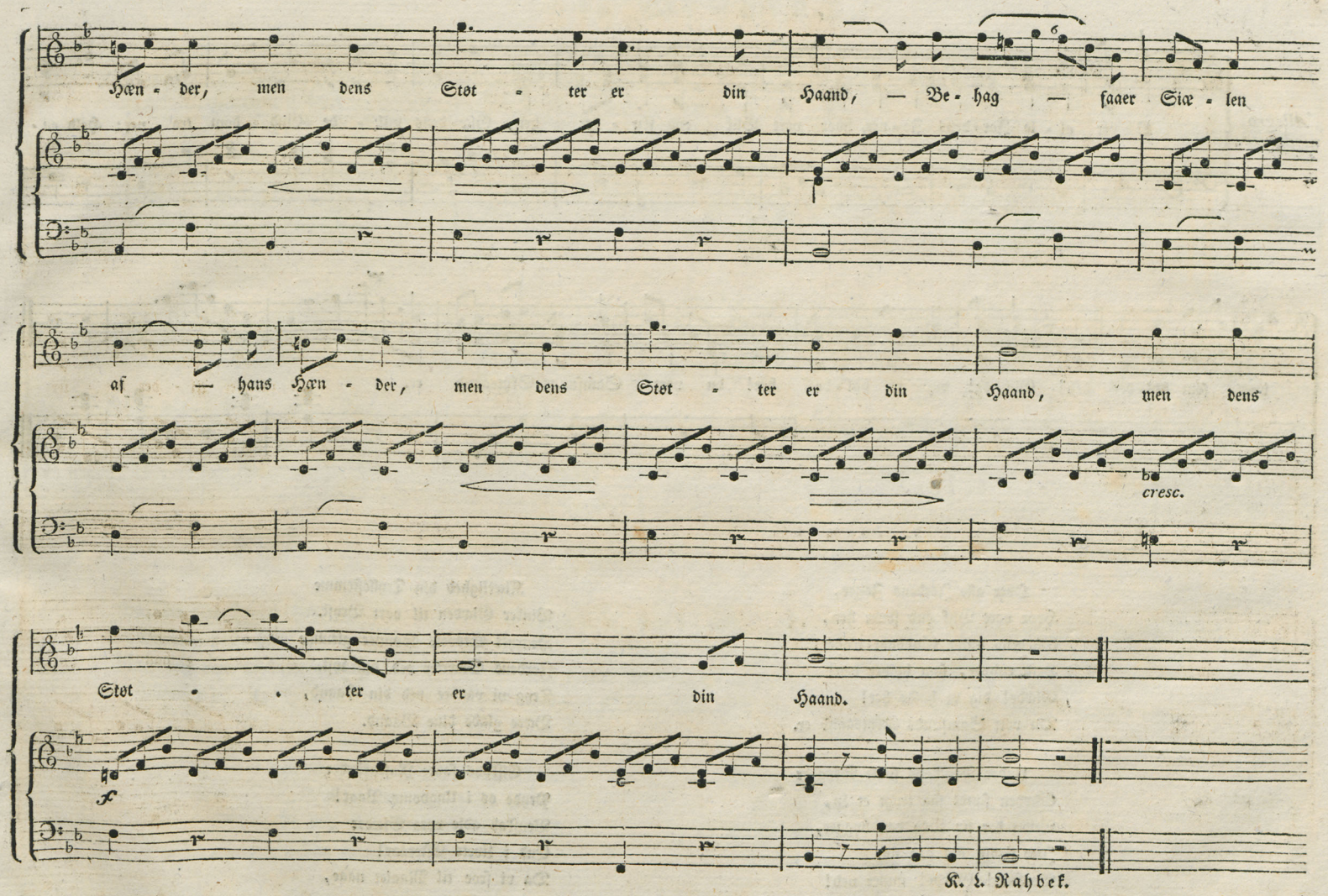
Hæn - der, men dens Støt - ter er din Haand, — Be - hag — faaer Siæ - len
af — hans Hæn - der, men dens Støt - ter er din Haand, men dens
cresc.
Støt - - ter er din Haand.
K. L. Rahbek.

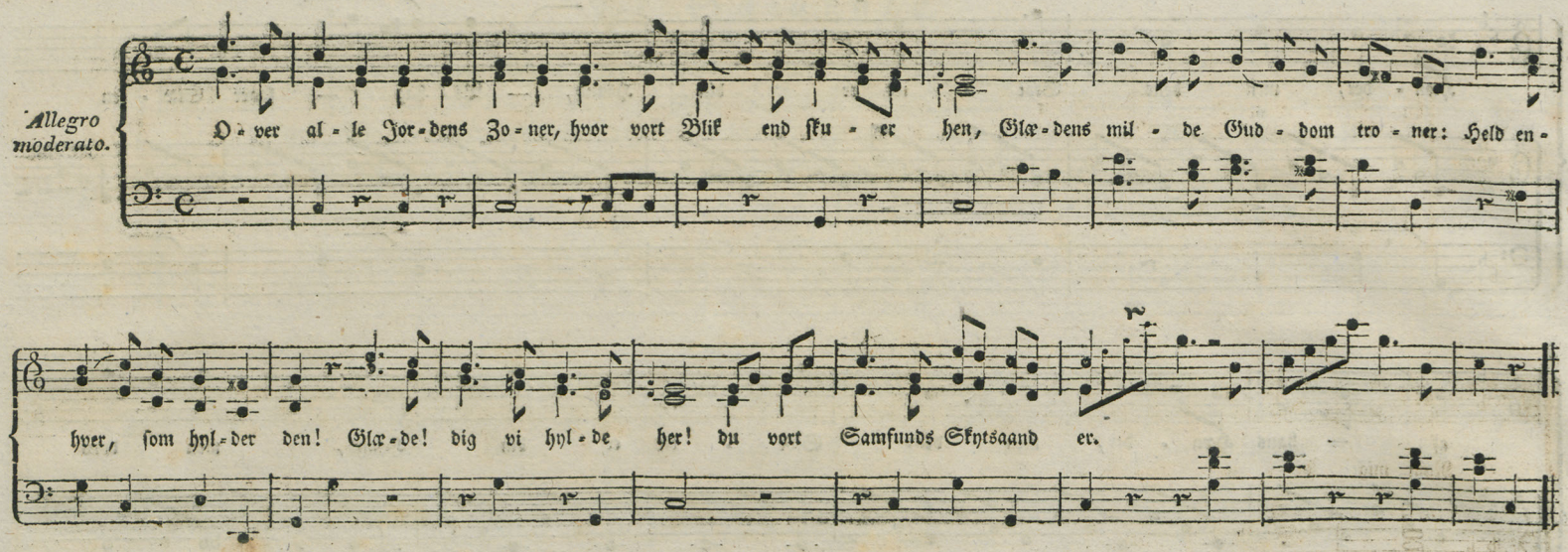

Over alle Jordens Zoner,
Hvor vort Blik end skuer hen,
Glædens milde Guddom troner:
Held enhver, som hylder den!
Glæde! dig vi hylde her!
Du vort Samfunds Skytsaand er.

Under Venskabs svale Skygger
Glæden fandt saa trygt et Ly,
Villig der sin Boe den bygger,
Iler stedse did paa ny.
Venskab! Glæde! smiler ned!
Eders Smiil er Salighed!

Kiærlighed din Trylleſtemme
Vinker Glæden til vort Bryst.
Henrykt Stovets Sønner glemme
Jordens Smerter ved din Lyst.
Tryg vi vandre ved din Haand,
Bære glade dine Baand.

Elskovs favre Rosenkiæder
Pryde os i Ungdoms Vaar!
Venskab adle vore Glæder
Eyd i Livets Efteraar!
Da vi froe til Maalet naae,
Og med Roe i Graven gaae.

Liebenberg.

Til Sovnen.

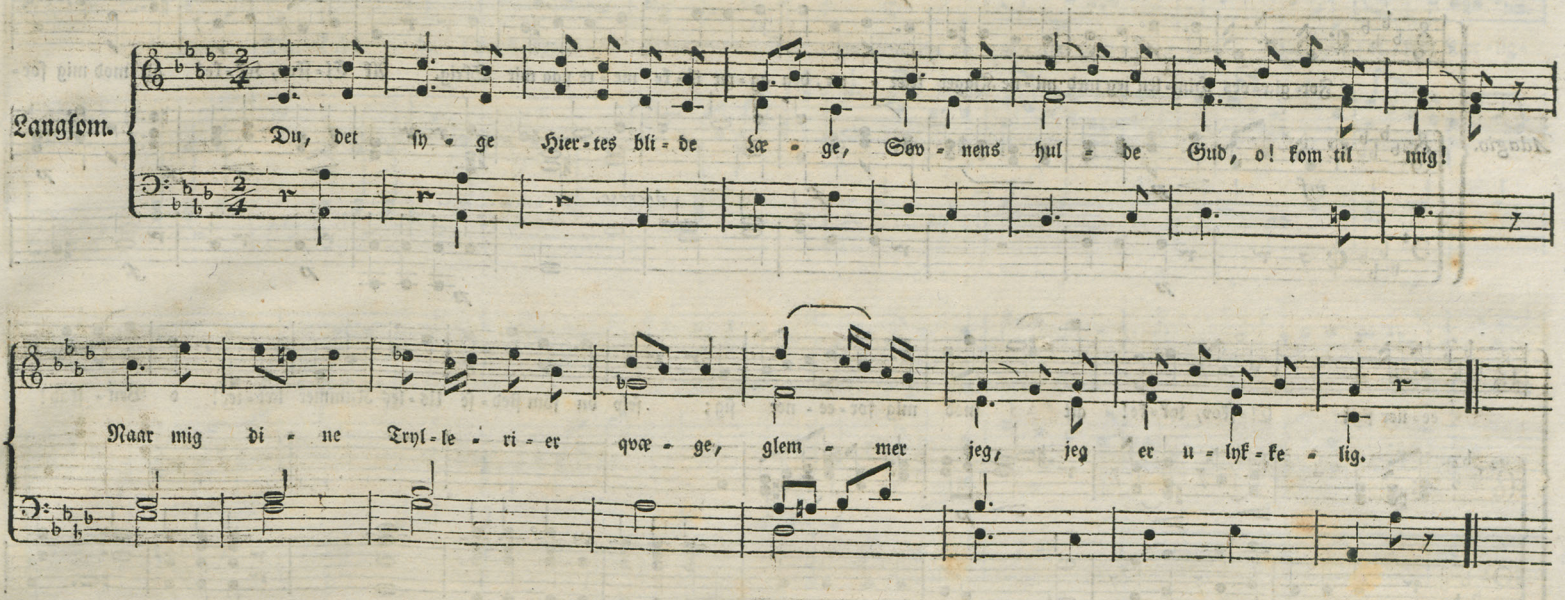

Du, det syge Hiertes blide Læge,
Sovnens hulde Gud, o! kom til mig!
Naar mig dine Tryllerier qvæge,
Glemmer jeg, jeg er ulykkelig.

Taarer rinde, hvor jeg eensom hviler,
Til mit vaade Øie lukker sig:
Kun i mine Drømme Solen smiler,
Kun i Drømme Lyda elsker mig.

See, mit Livs den heele Dag var Møye;
Tavs min Vinteraften stunder til:
Lukker snart en evig Nat mit Øie,
Lyda mig maaskee begræde vil.

Tidt jeg bad din ældre, strænge Broder:
„Skal jeg uden Lyda dvæle her?
„Ad mig vinke Himlens lyse Kloder!
„Min og Lydas Fader vinker der!"

Men forgiæves bad jeg ham, den Strænge.
O! saa kom da Du, min hulde Ven!
Skienk mig snart, og rundelig, og længe
Himlen i min Lydas Smiil igien!

Sander.

Af Galathea.

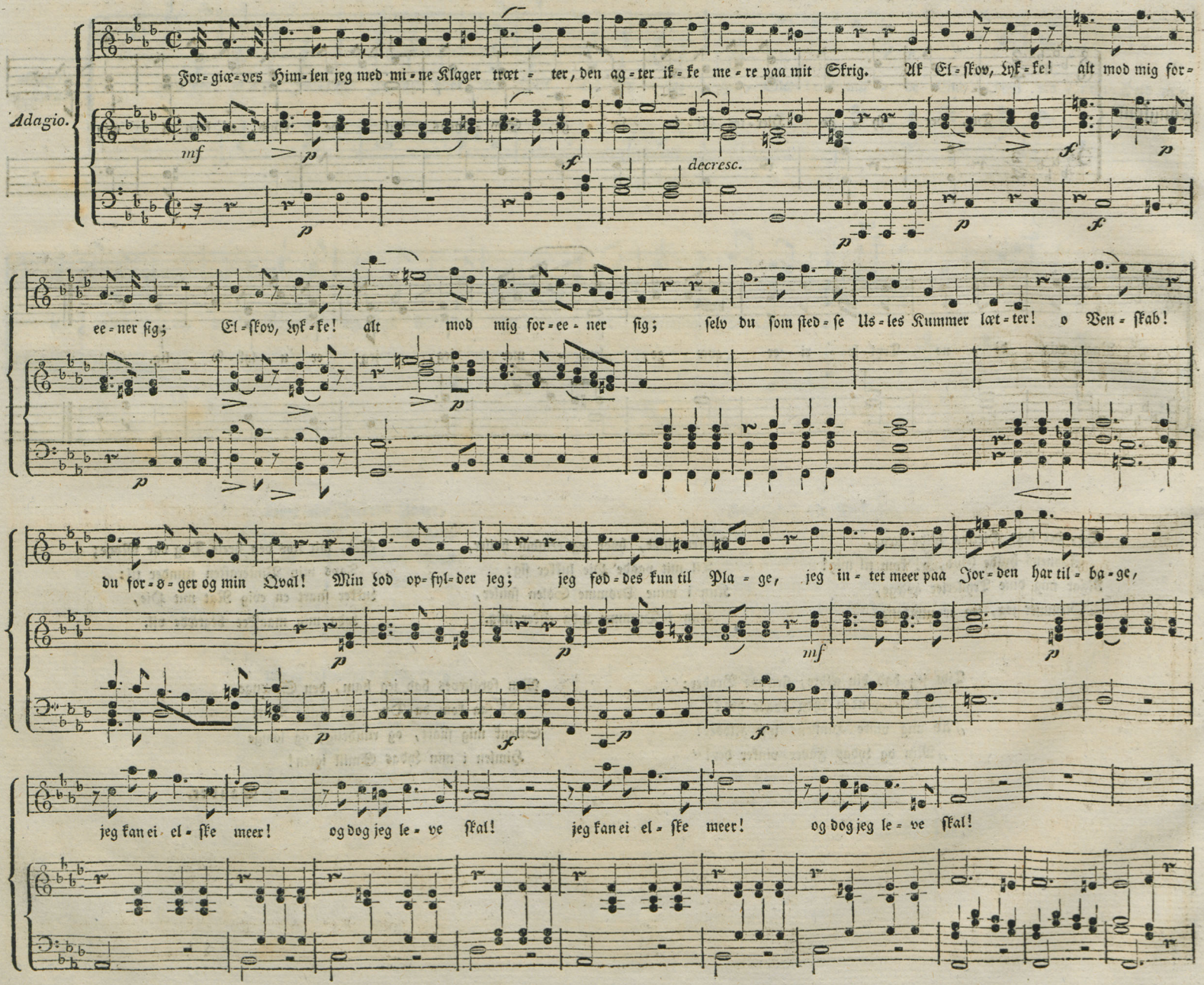
For-giæ-ves Him-len jeg med mi-ne Klager træt-ter, den ag-ter ik-ke me-re paa mit Skrig. Af El-skov, Lyk-ke! alt mod mig for-
Adagio.
mf
p
f
decresc.
ee-ner sig; El-skov, Lyk-ke! alt mod mig for-ee-ner sig; selv du som sted-se Us-les Kummer læt-ter! o Ven-skab!
du for-s-ger og min Qval! Min Lod op-fyl-der jeg; jeg fød-des kun til Pla-ge, jeg in-tet meer paa Jor-den har til-ba-ge,
jeg kan ei el-ske meer! og dog jeg le-ve skal! jeg kan ei el-ske meer! og dog jeg le-ve skal!

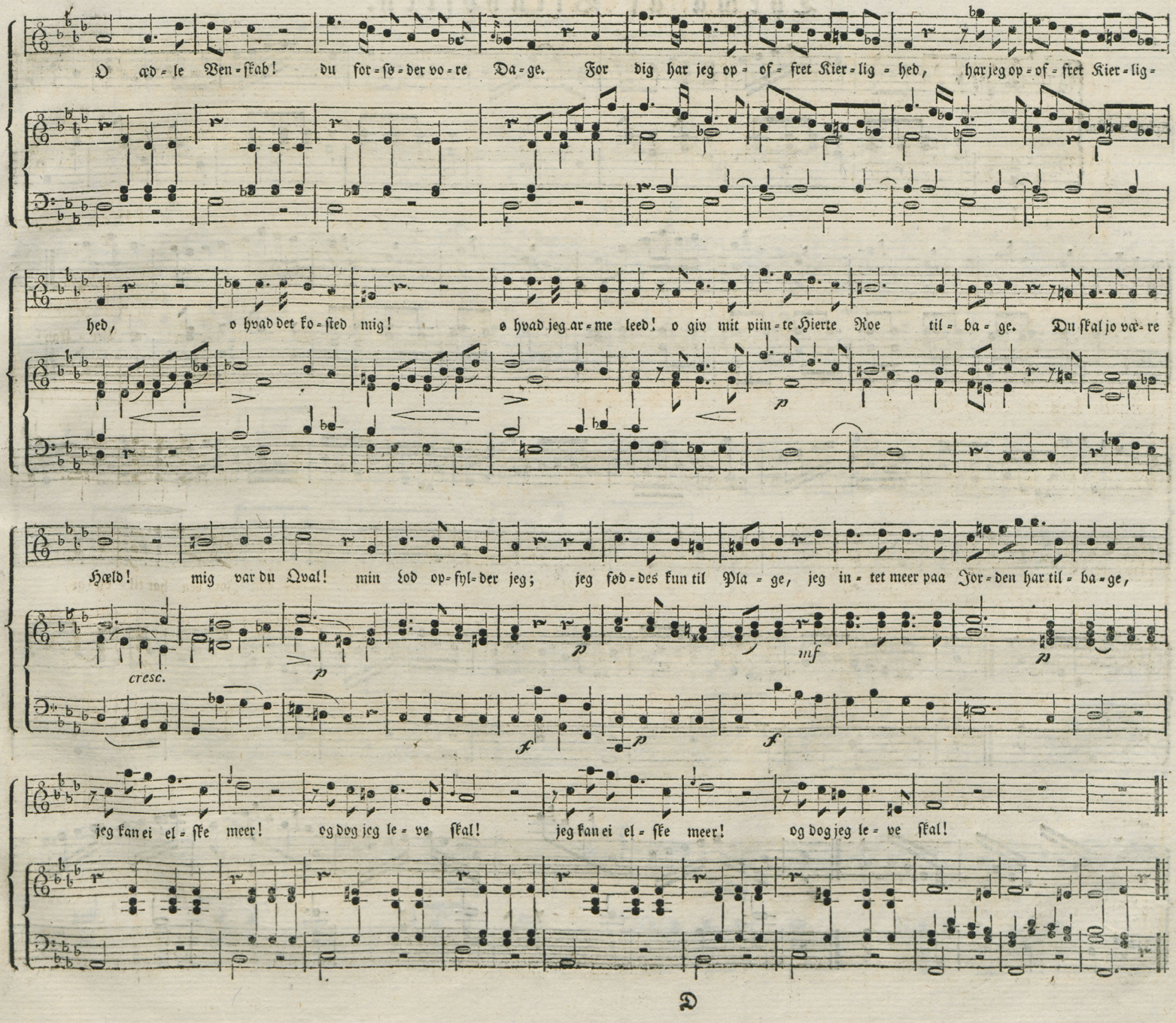
O ædle Venskab! du forsødervore Dage. For dig har jeg opofret Kierlighed, har jeg opofret Kierlig-
hed, o hvad det kosted mig! o hvad jeg arme leed! o giv mit piinte Hierte Roe tilbage. Du skal jo være
Hæld! mig var du Qval! min Lod opfylder jeg; jeg fødes kun til Plage, jeg intet meer paa Jorden har tilbage,
cresc.
jeg kan ei elske meer! og dog jeg leve skal! jeg kan ei elske meer! og dog jeg leve skal!

Thema af Viinhoften.

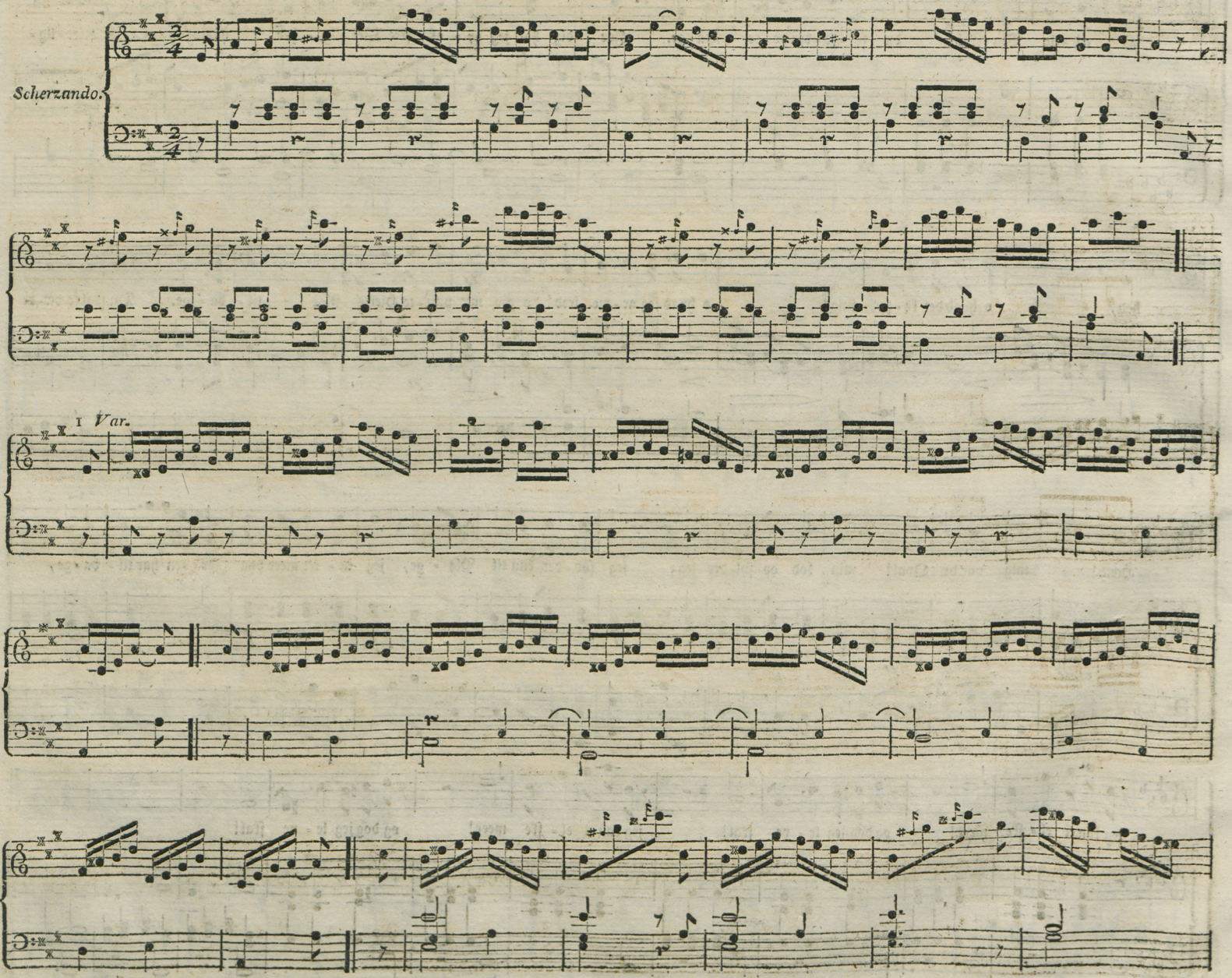

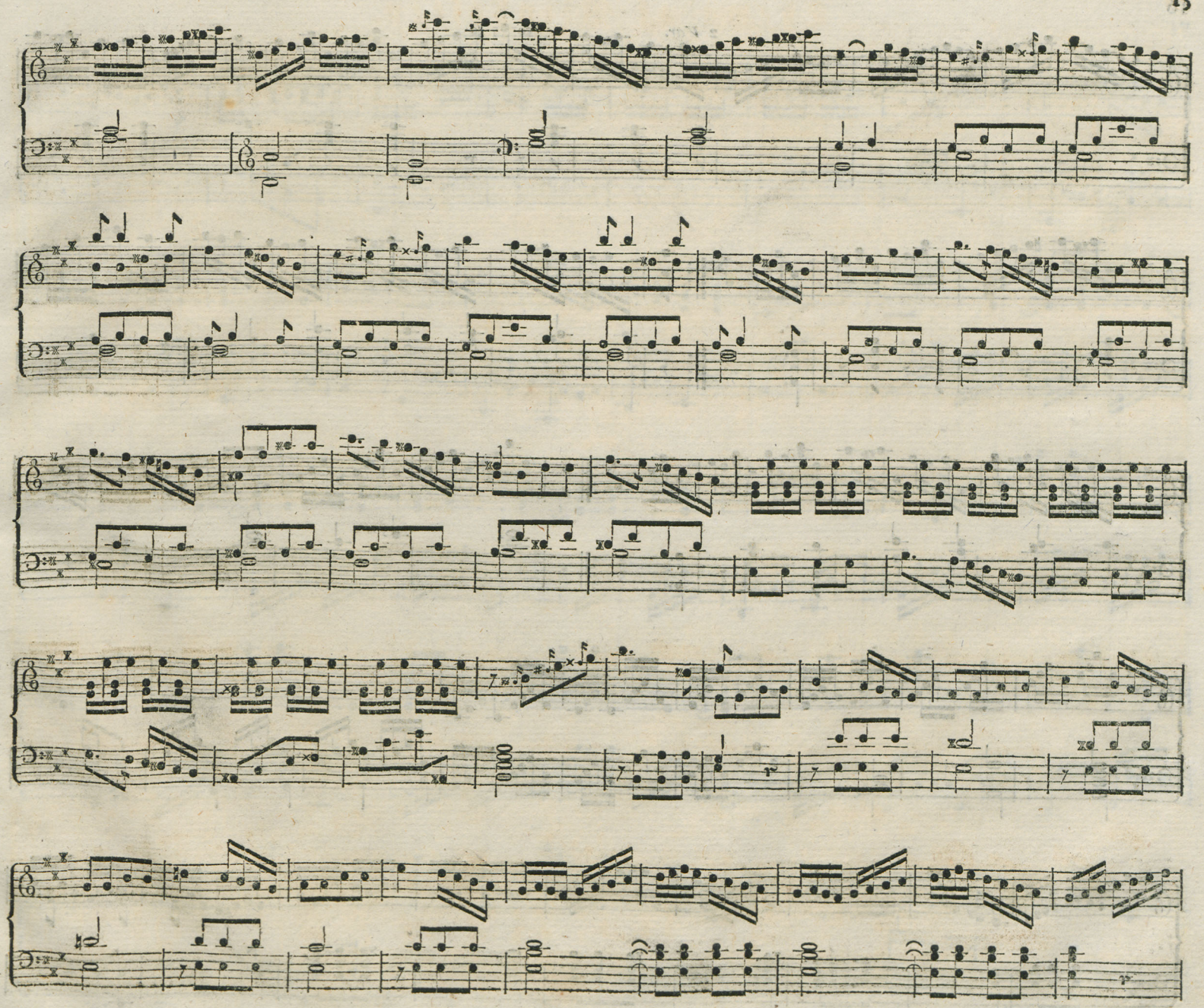

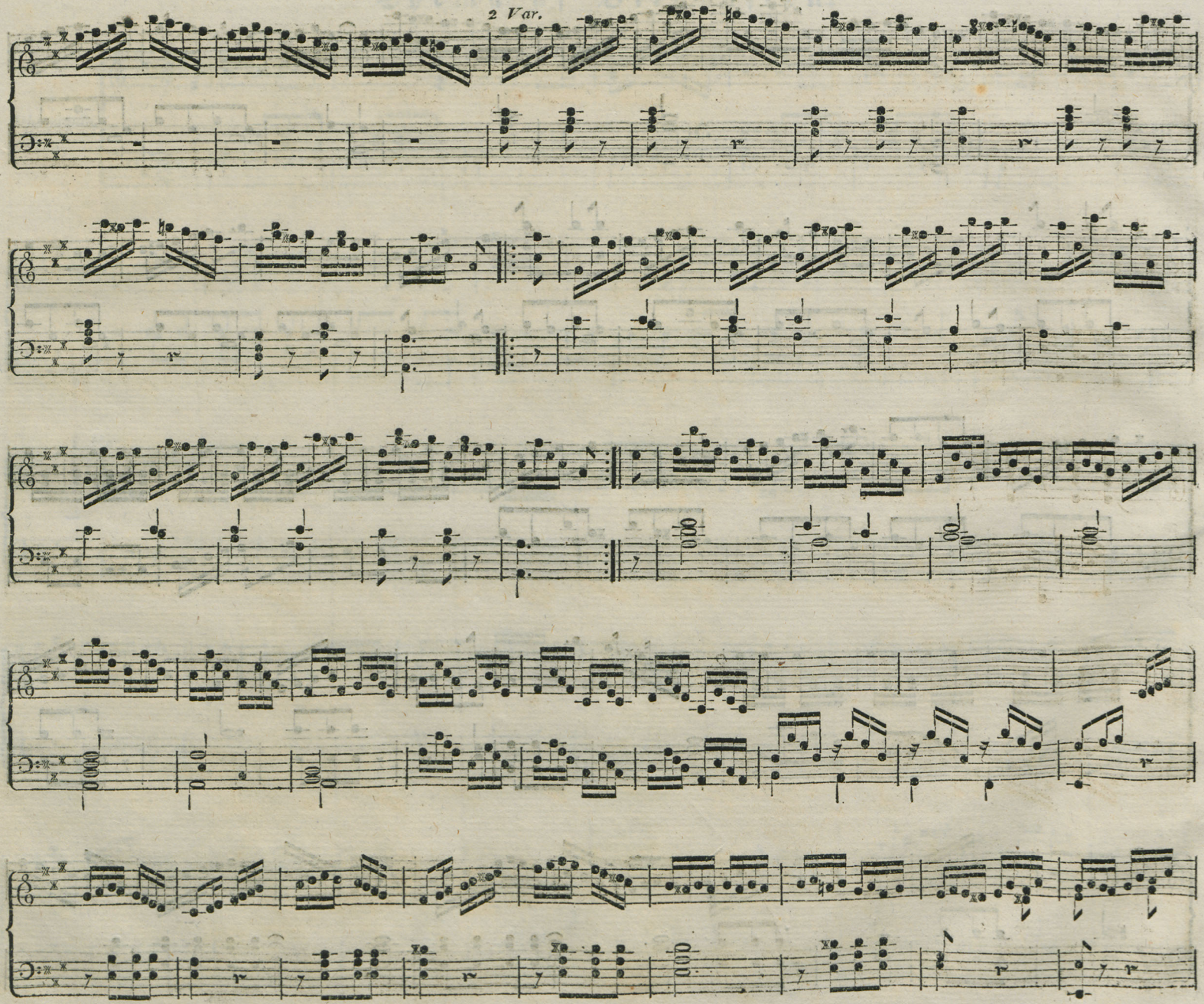
2 Var.

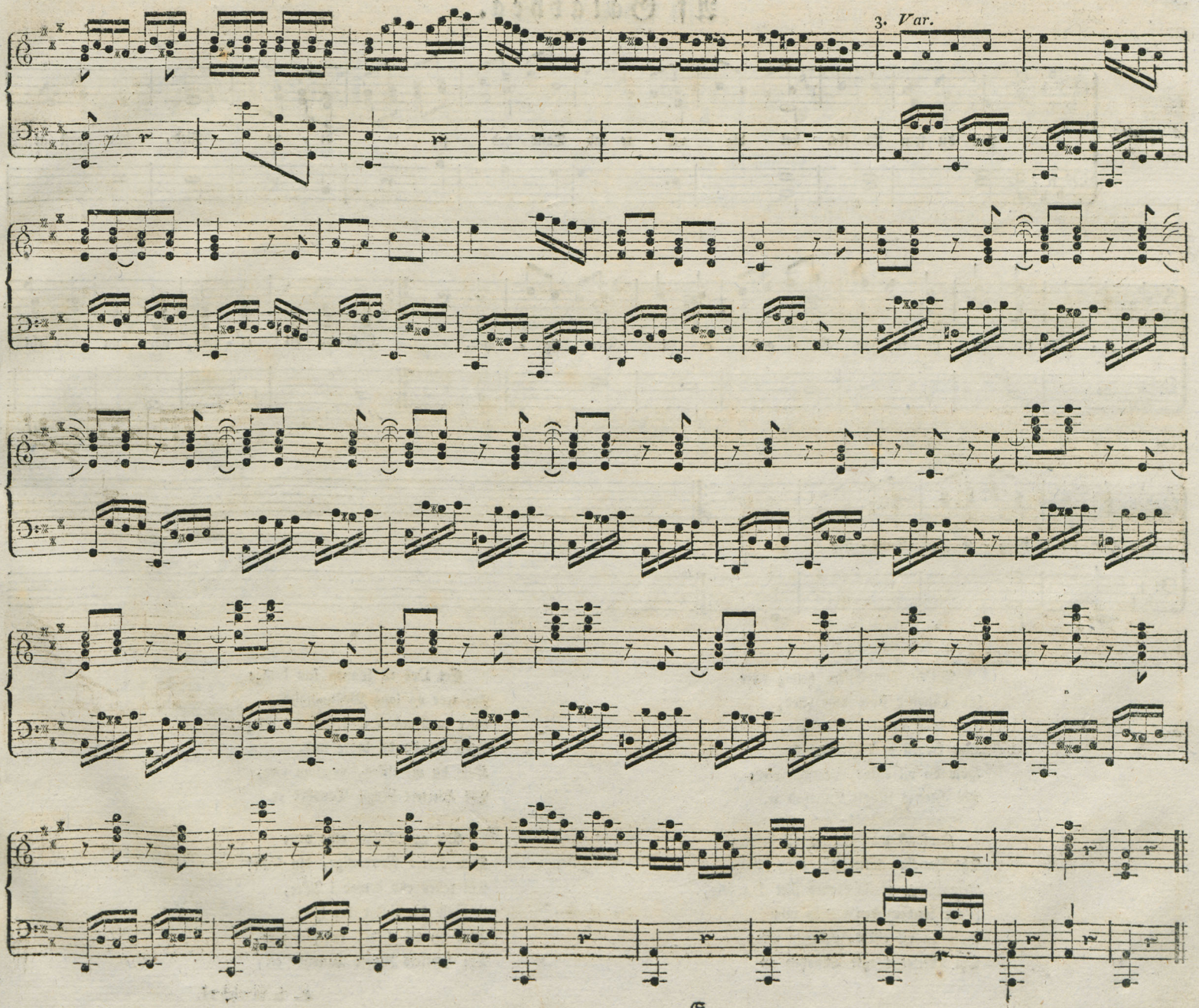
3. Var.

Af Galathea.

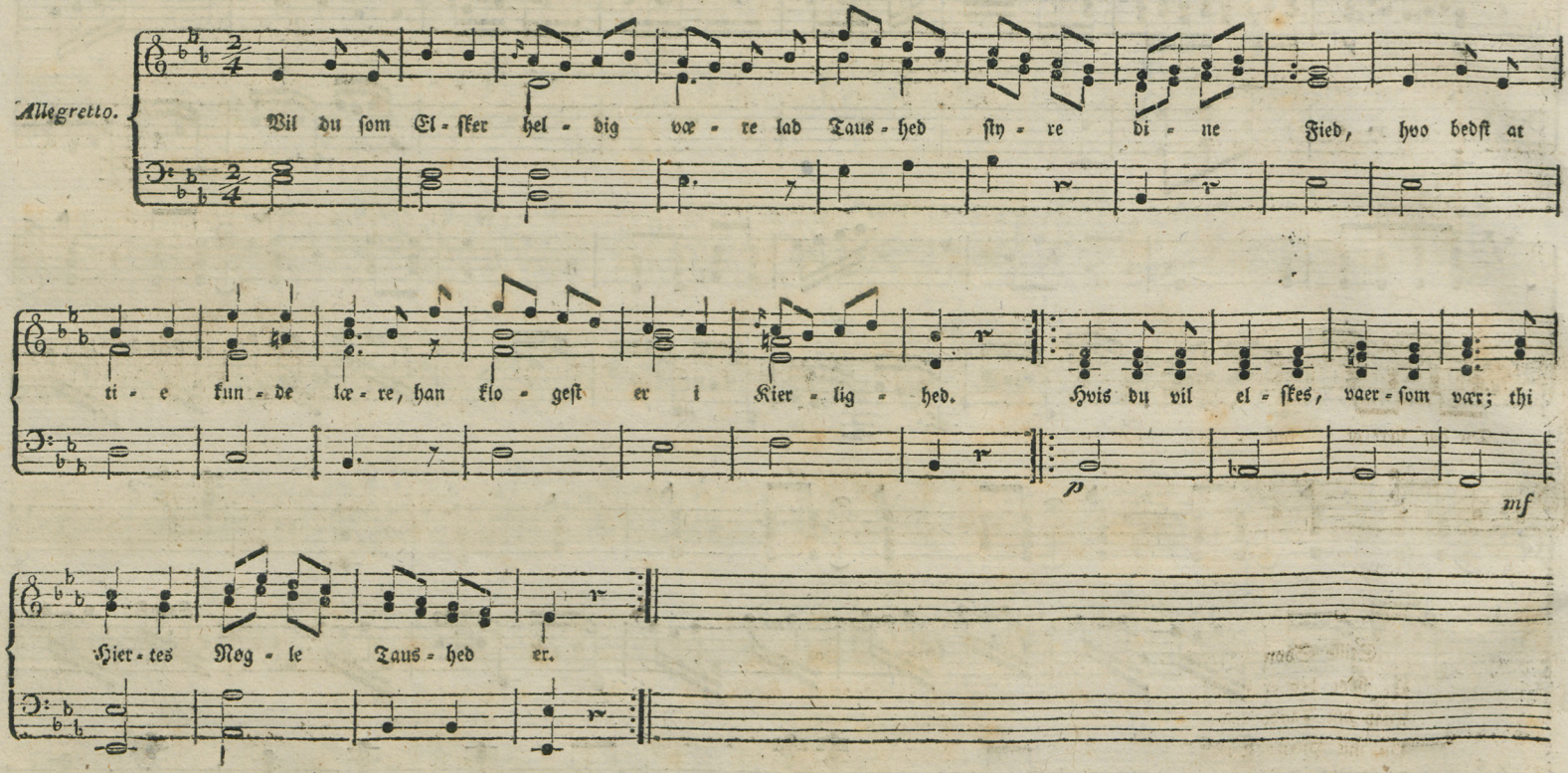

Vil du som Elsker heldig være
Lad Taushed styre dine Fied,
Hvo bedst at tie kunde lære,
Han klogest er i Kierlighed.
Hvis du vil elskes, vaersom vær;
Thi Hiertes Nøgle Taushed er.

Omsonst man Elskov vil beføre,
Thi Taushed luttre kan dens Ild;
Den Navn af Dyd med Ret kan føre,
Naar Londom den veilede vil;
Hvis du vil elskes, vaersom vær;
Thi Hiertes Nøgle Taushed er.

Eet Ord tit Lonnen kan betage
For troe og lang Bestandighed;
Vær taus endog med Elskovs Plage,
Fryd tier du da bedre med.
Hvis du vil elskes, vaersom vær,
Thi Hiertets Nøgle Taushed er.

Dit eget Hierte eene være
Din Seirs Fortroelige, din Ven!
Thi tabes end derved i Ære,
I Held du vinder det igien.
Hvis du vil elskes, vaersom vær,
Thi Hiertets Nøgle Taushed er.

K. L. Rahbek.

Vuggevise.

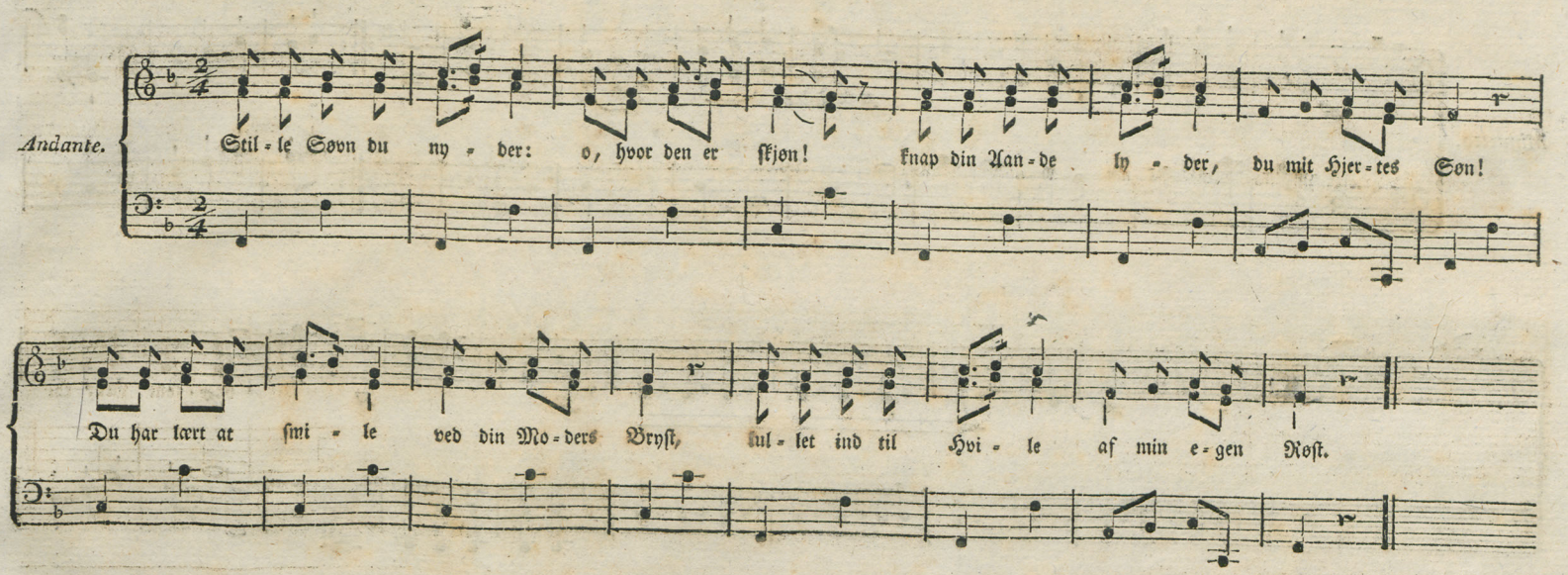

Stille Søvn du nyder:
O, hvor den er skiøn!
Knap din Aande lyder,
Du mit Hjertes Søn!
Du har lært at smile
Ved din Moders Bryst,
Lullet ind til Hvile
Af min egen Røst.

Sov kun, lille Gode!
Kræfter sanke du!
Paa vor Herres Klode
Skal du leve nu.
Han er huld, du kiære!
Gjør ham ej imod!
Her er godt at være,
Naar man selv er god.

Nyd de søie Dage
Af din Barndoms Tid!
Yndigt du tiltage
Snart i Vext og Vid!
Du som Yngling lære
At udbrede Gavn,
Og som Mand du bære
En Retskaffens Navn!

Gid ej du begræde
Uforstandig Daad!
Vær din Moders Glæde!
Bland den ej med Graad!
Ak! vor Ungdoms Alder
Let os river hen:
Søn! om end du falder
Reis dig skiønt igien!

Kunde du fornemme,
Hvor jeg elsker dig,
Ej du skulde glemme
Kun et Ord af mig:
O! jeg skal forklare
Dig hvert Dydens Bud:
Tro du det bevare,
Og behage Gud!

Naar af Dødningbaare
Jeg er lagt til Fred,
Tab en mandig Taare
Paa min Kiste ned!
Tør igjen dit Øje,
Roelig tænk paa mig!
Hisset i det Høje
Beder jeg for dig.

P. H. Haste.

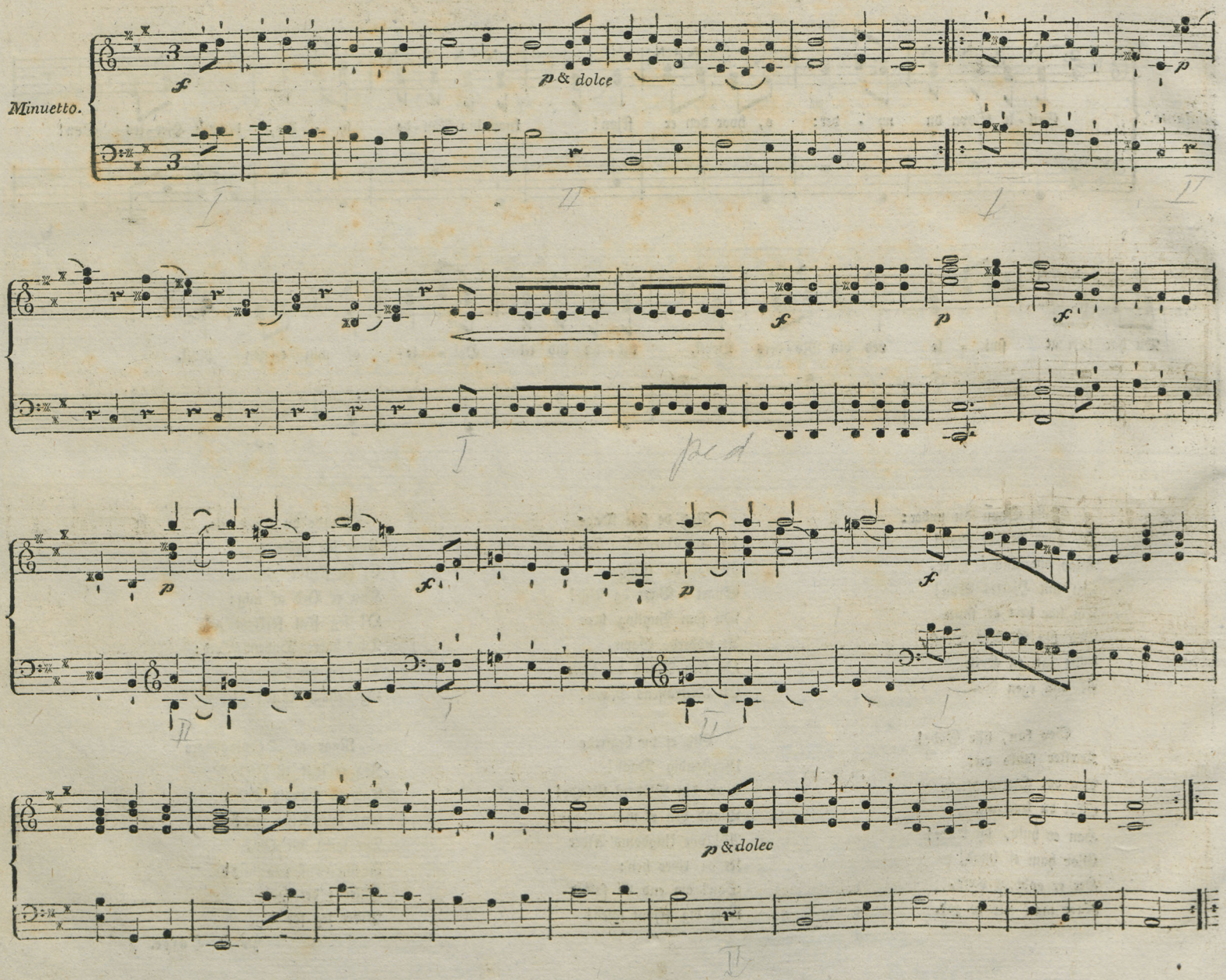
Minuetto.
p & dolce
p
p & dolce

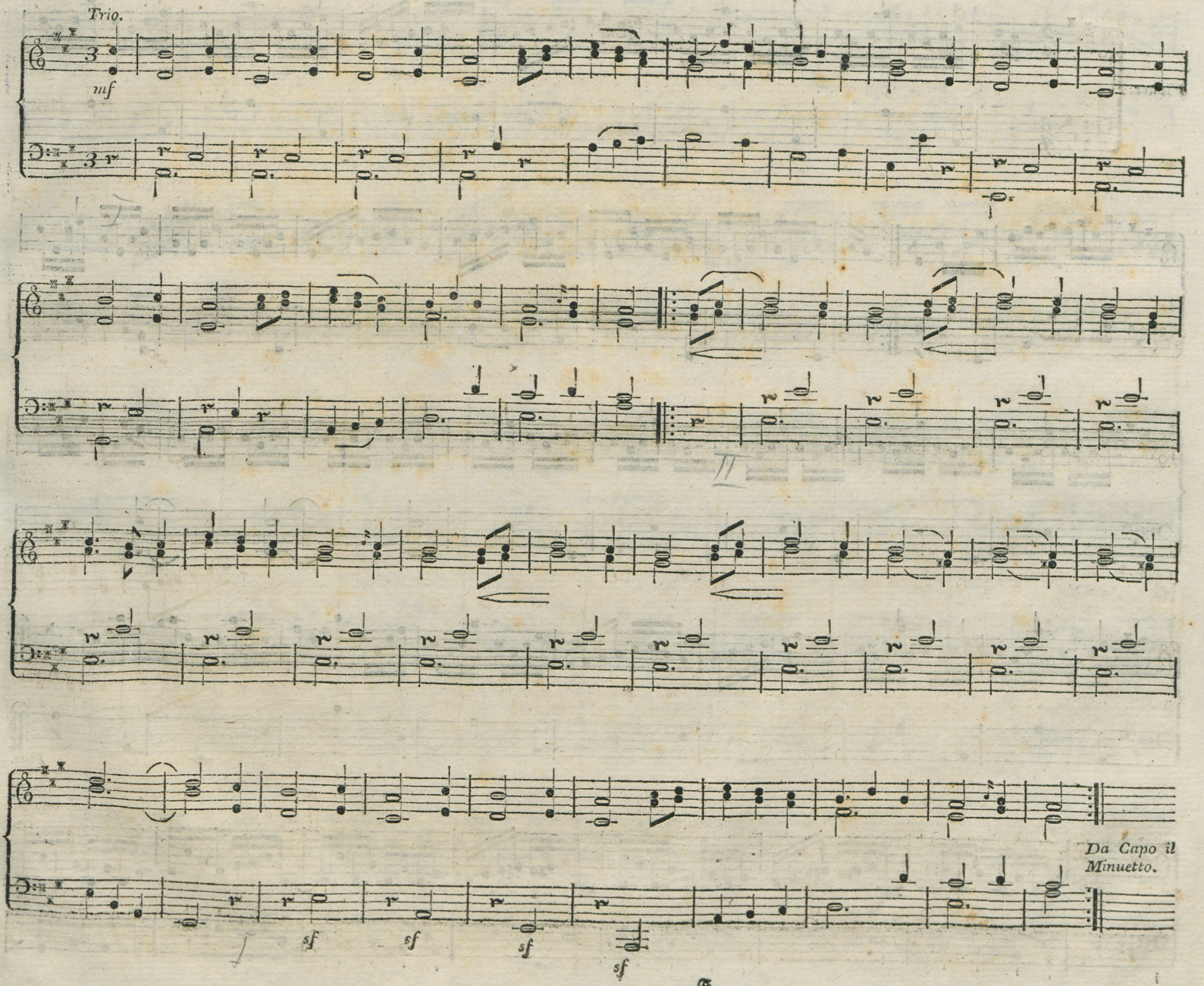
Trio.
mf
sf
sf
sf
sf
Da Capo il
Minuetto.

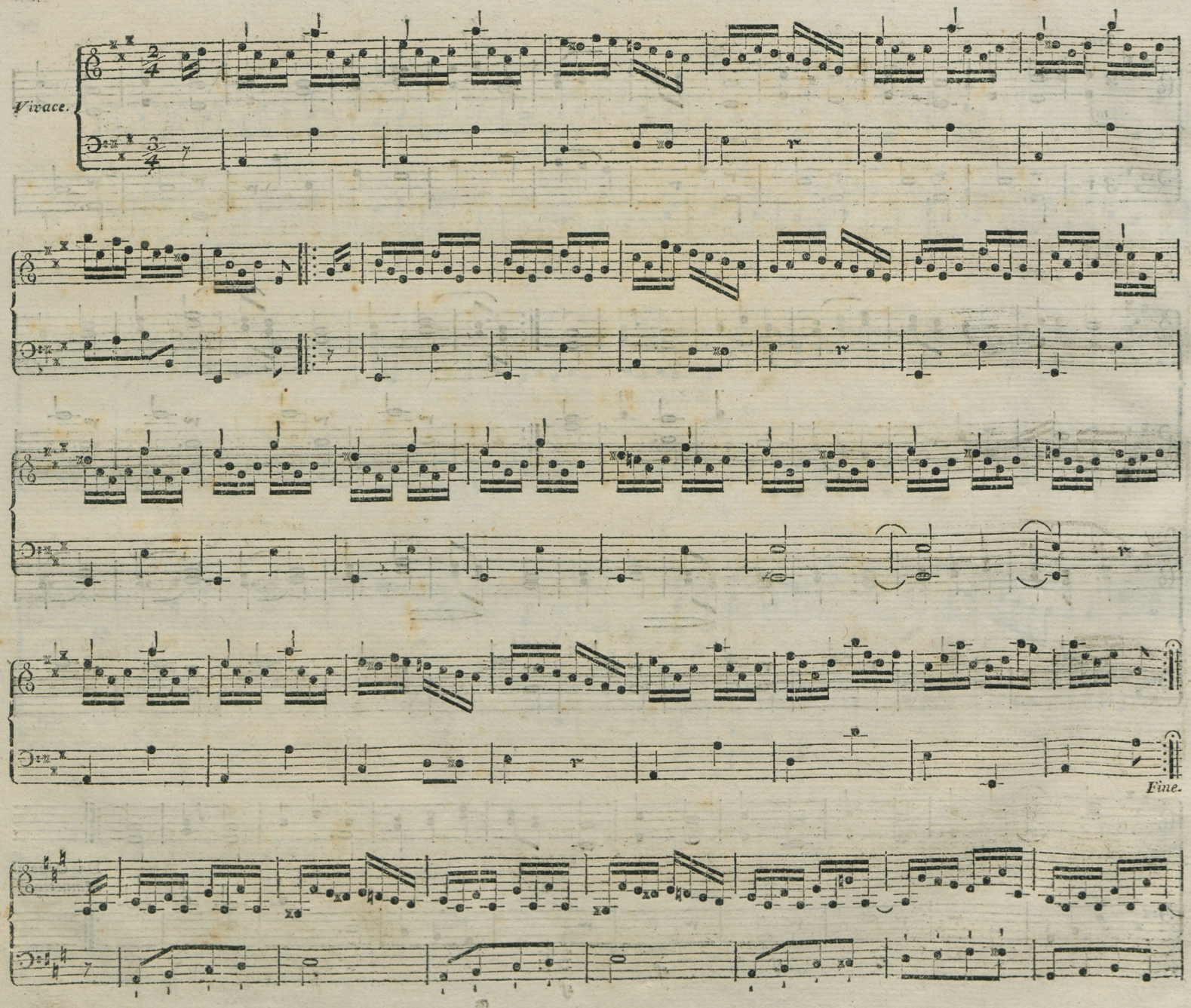
Vivace.
Fine.

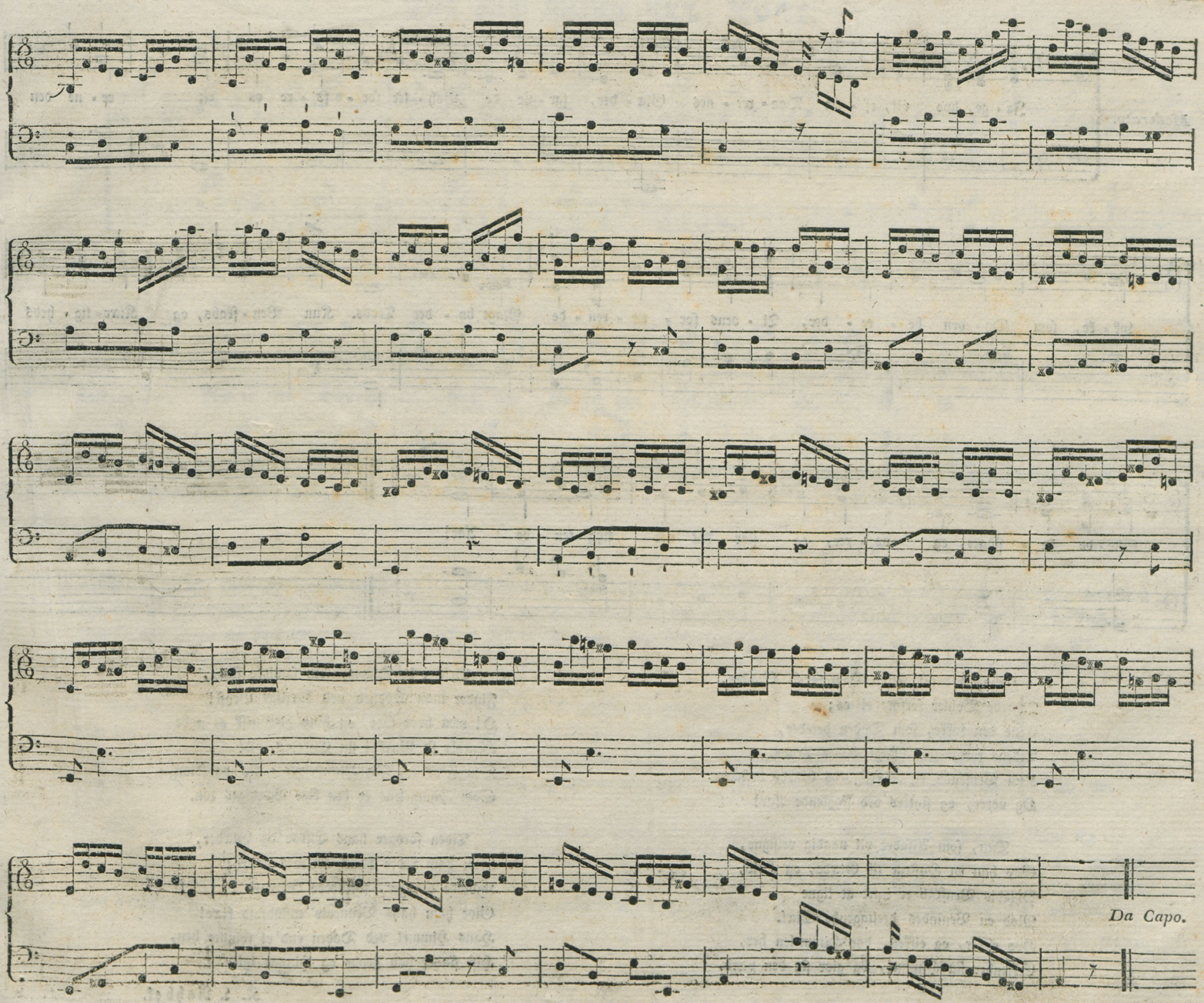
Da Capo.

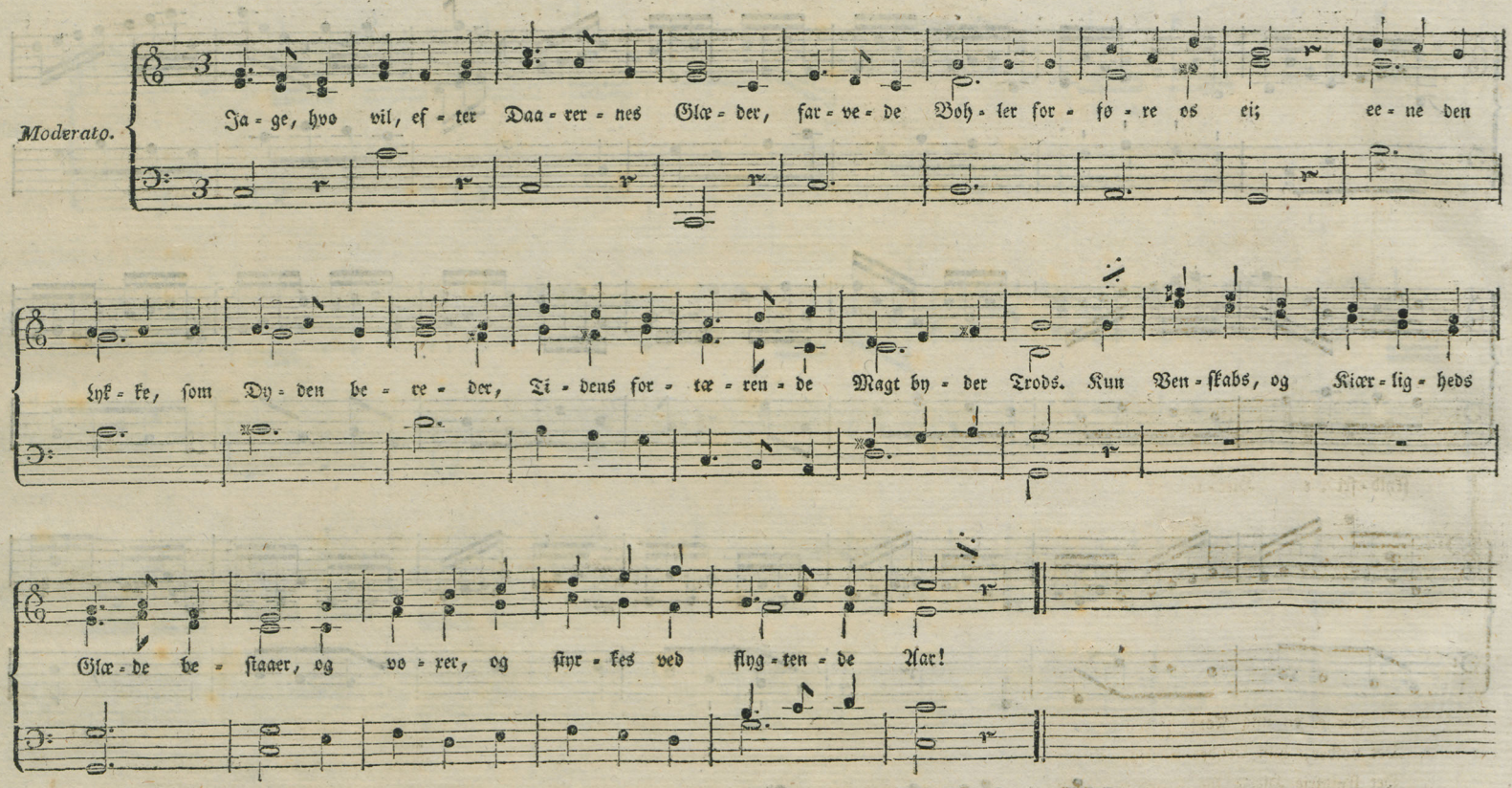

Jage, hvo vil, efter Daarerenes Glæder,
Farvede Bohler forføre ei os;
Eene den Lykke, som Dyden bereder,
Tidens fortærende Magt byder Trods.
Kun Venskabs og Kiærligheds Glæde bestaaer,
Og vorer, og styrkes ved flygtende Aar!

Den, som Alfader vil naadig velsigne,
Gav han en Hustrue til Glæde, og Held,
Pyladis Venskab er intet at ligne
Mod en Venindes deeltagende Siæl.
Hvo elsker, og elskes, har Himmelen her,
Erkiender sin Himmel, og gier sig den værd.

Selv i de Taarer, som samlede flyde,
Finder man Sødhed ved kiærlige Bryst!
O! men hvor sødt, og hvor himmelsk at nyde
Henrykt sit Værk i sin Elskedes Lyst!
Den Fryd er, som Himmelens varig og skiøn,
Som Himmelens er den kun Værdiges Løn.

Tiden forøger hans Elskov og Glæder,
Lærer ham bedre hans Elskedes Værd;
Lindrede Sorger, forsødede Glæder,
Gior ham hans Venneviv tusindfold kiær!
Hans Himmel ved Døden end ei svinder hen,
Hist finder han hende og Himlen igien.

K. L. Rahbek.

Den altid muntre unge Kone.

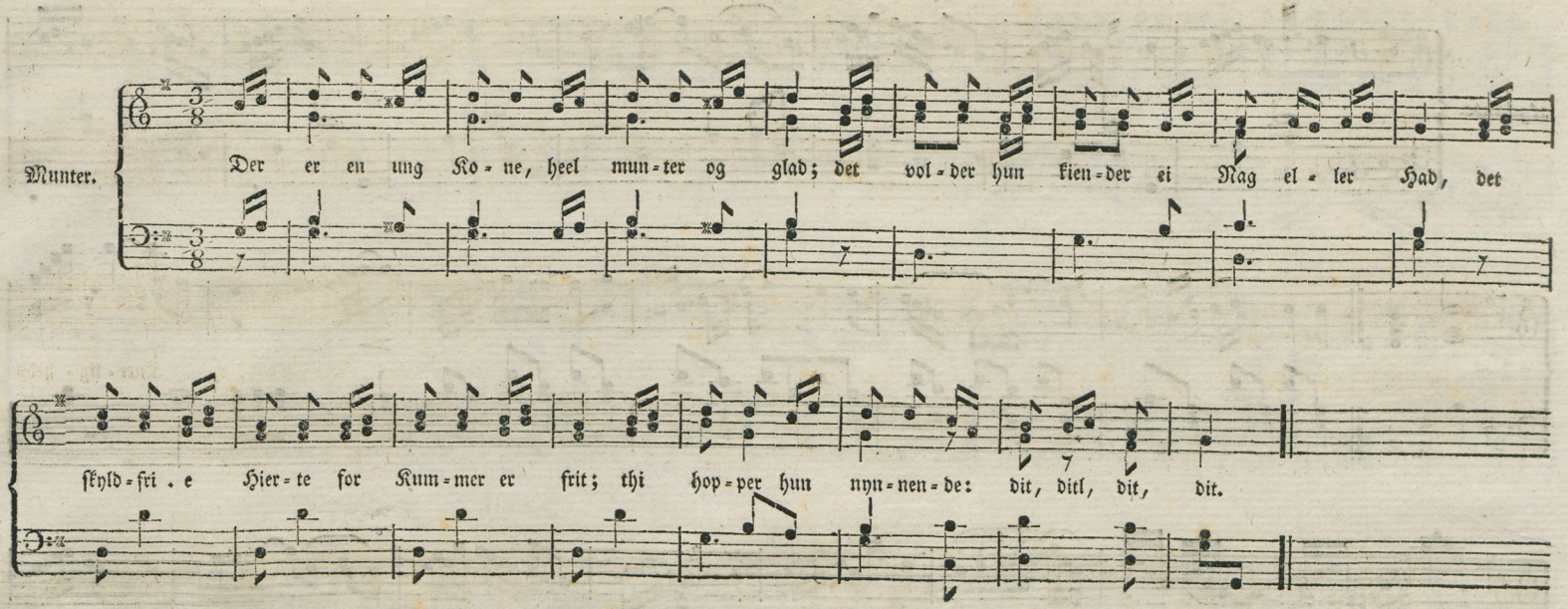

Der er en ung Kone heel munter og glad;
Det volder, hun kiender ei Nag eller Had,
Det skyldfrie Hierte for Kummer er frit;
Thi hopper hun nynnende: dit, didl, dit, dit.

Den skielende Misgunst (hvor er ikke den?)
Tør sige: „Hun driver med Fias Tiden hen.“
Nei Lethed, i Arbeide kommer saavidt,
Der spares nok Tid til dit, didl, dit, dit.

Med syngende Lerke Marie opstaaer;
Til Syssel, til Gierning med Glæde hun gaaer,
Saa snart hun med Ære det Arbeid er qvit,
Hun hopper og nynner: dit, didl, dit, dit.

Vidunder hun gior med den skabende Naal,
Og naar hun har opnaaet tilsigtede Maal,
Kun Nid da kan vrage, hun smiler saa blidt,
Og hoppende nynner: dit, didl, dit, dit.

Hun selv i sit Kiokken til Skorstenen gaaer;
For Ilden, som blussende Rose hun staaer,
Men naar hun saa trolig, som Maren, har slidt,
Hun hopper og nynner: dit, didl, dit, dit.

Da elskede Brudgom gav hende sin Haand,
Hun signede vort det forønskede Baand;
Saa med ham spaseerte, og kystes vel tit,
Og hopped og nynned: dit, didl, dit, dit.

Lykkalig den Moe, som fortroelig med Dyd
Seer Pligterne blanded' med reneste Fryd,
Som tryg i sin Uskyld fornøier sig frit,
Og hoppende nynner: dit, didl, dit, dit.

Tit lykken bereder en truende Dyst:
Held dem, der forvandler hver Smerte til Lyst,
Der glemmer hver Fare, hun har overstridt,
Og hopper og nynner: dit, didl, dit, dit.

Marie, din Munterhed svigter dig ei;
De qvægende Blomster den strøer paa din Vei.
Man smittes af Lyst, naar du smiler saa blidt,
Og hoppende nynner: dit, didl, dit, dit.

Tode.

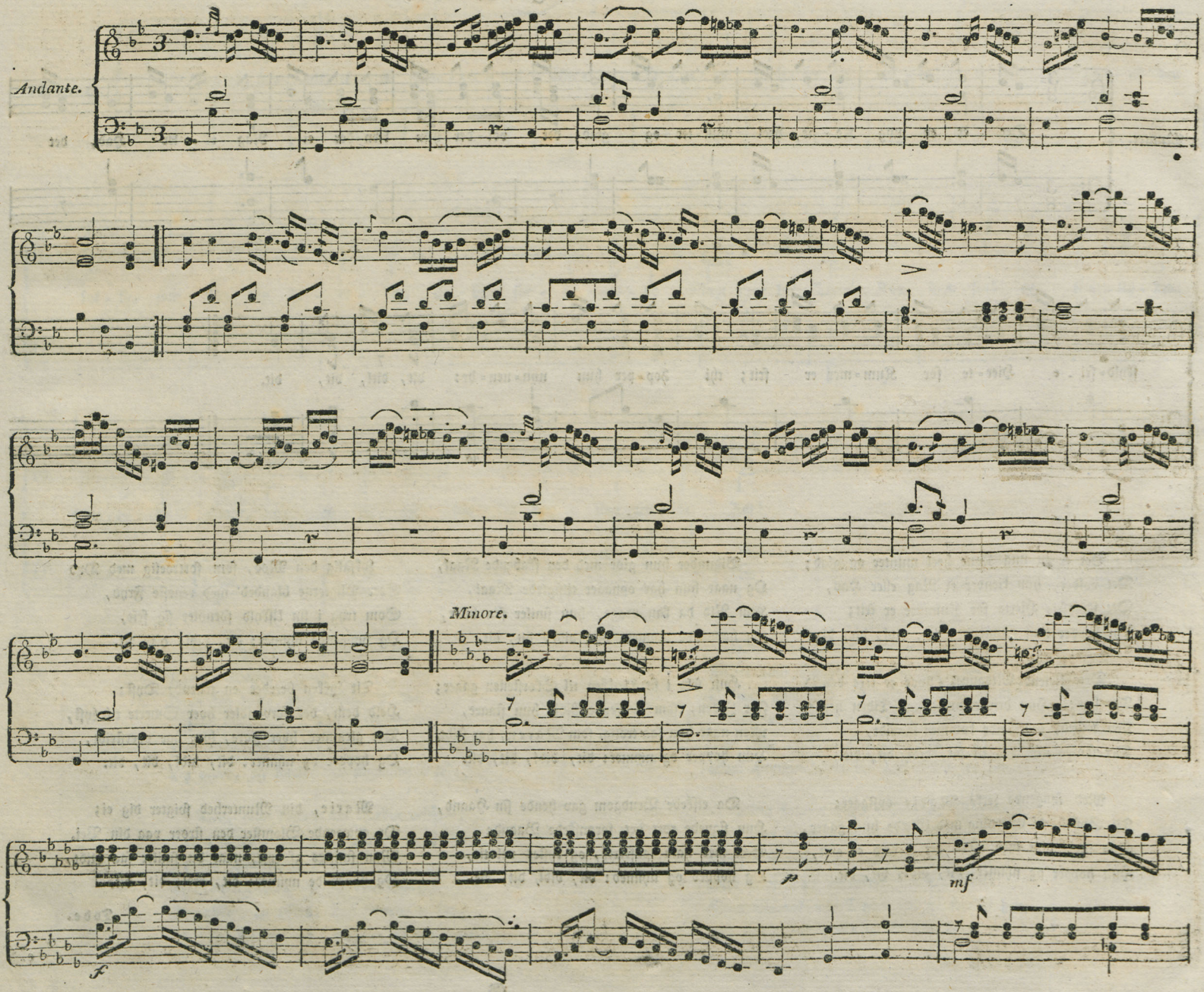
Andante.
Minore.
p
mf
f

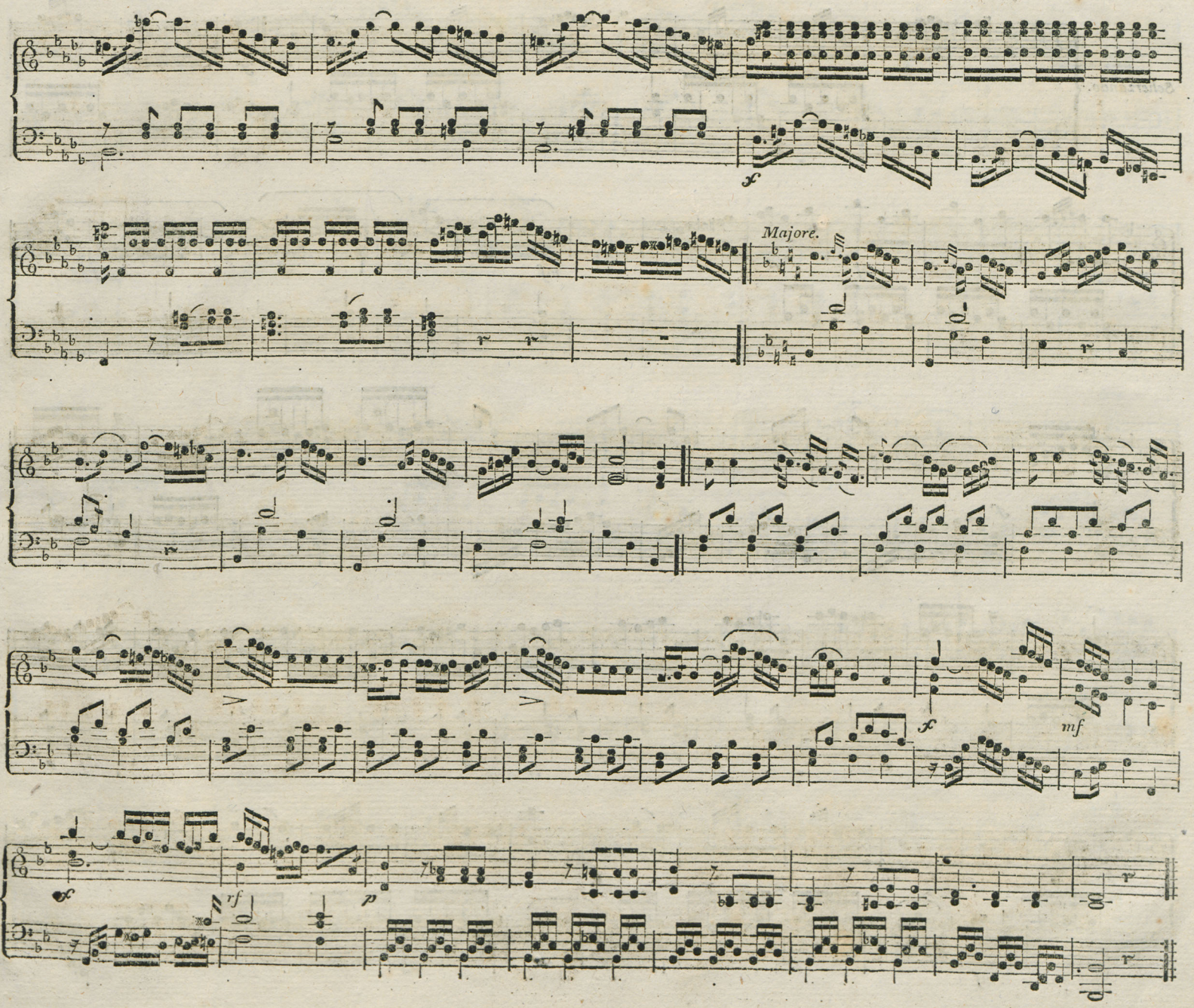
Majore.
f
f
mf
ff
rf
p

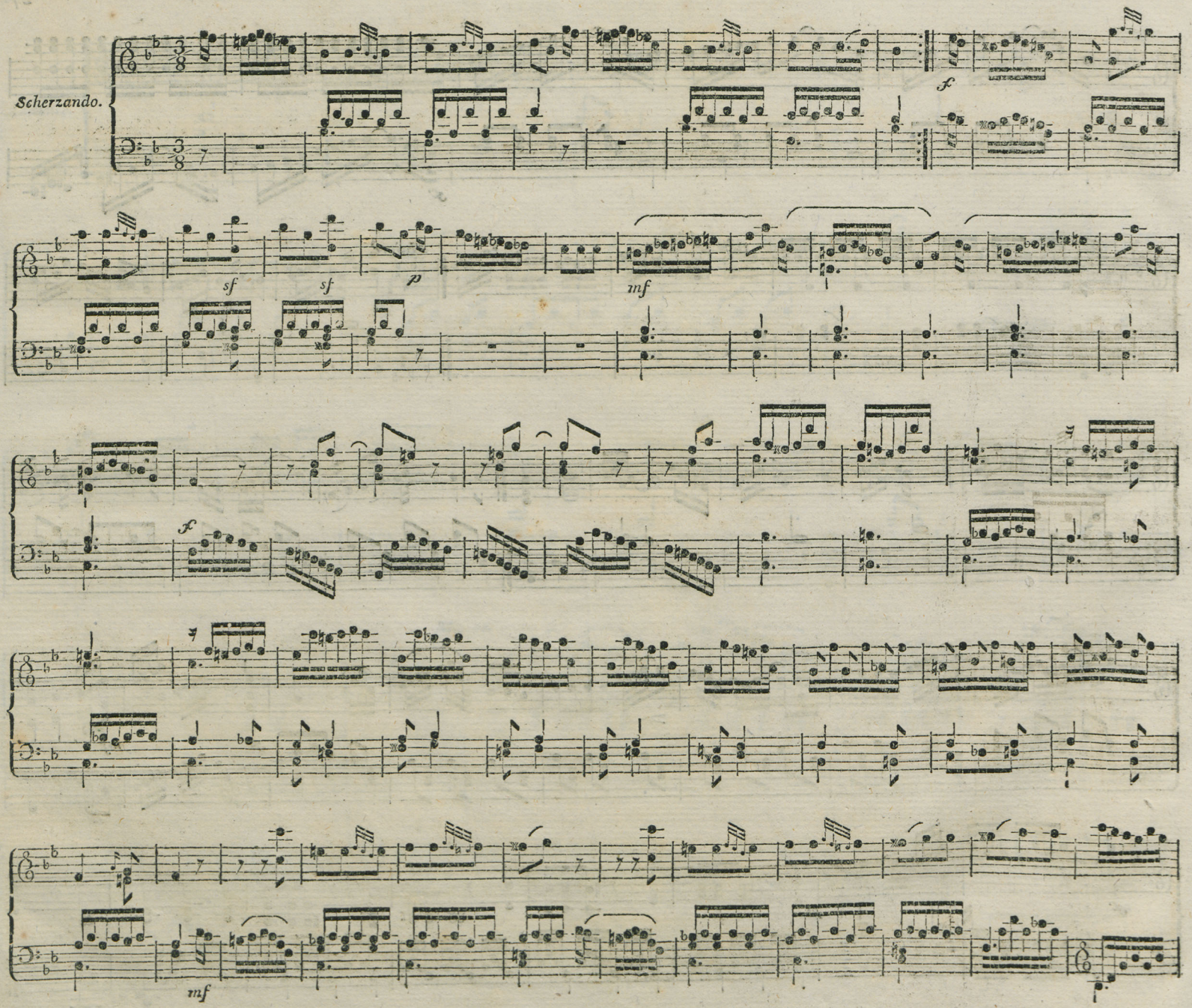
Scherzando.
sf
sf
sf
p
mf
sf
mf

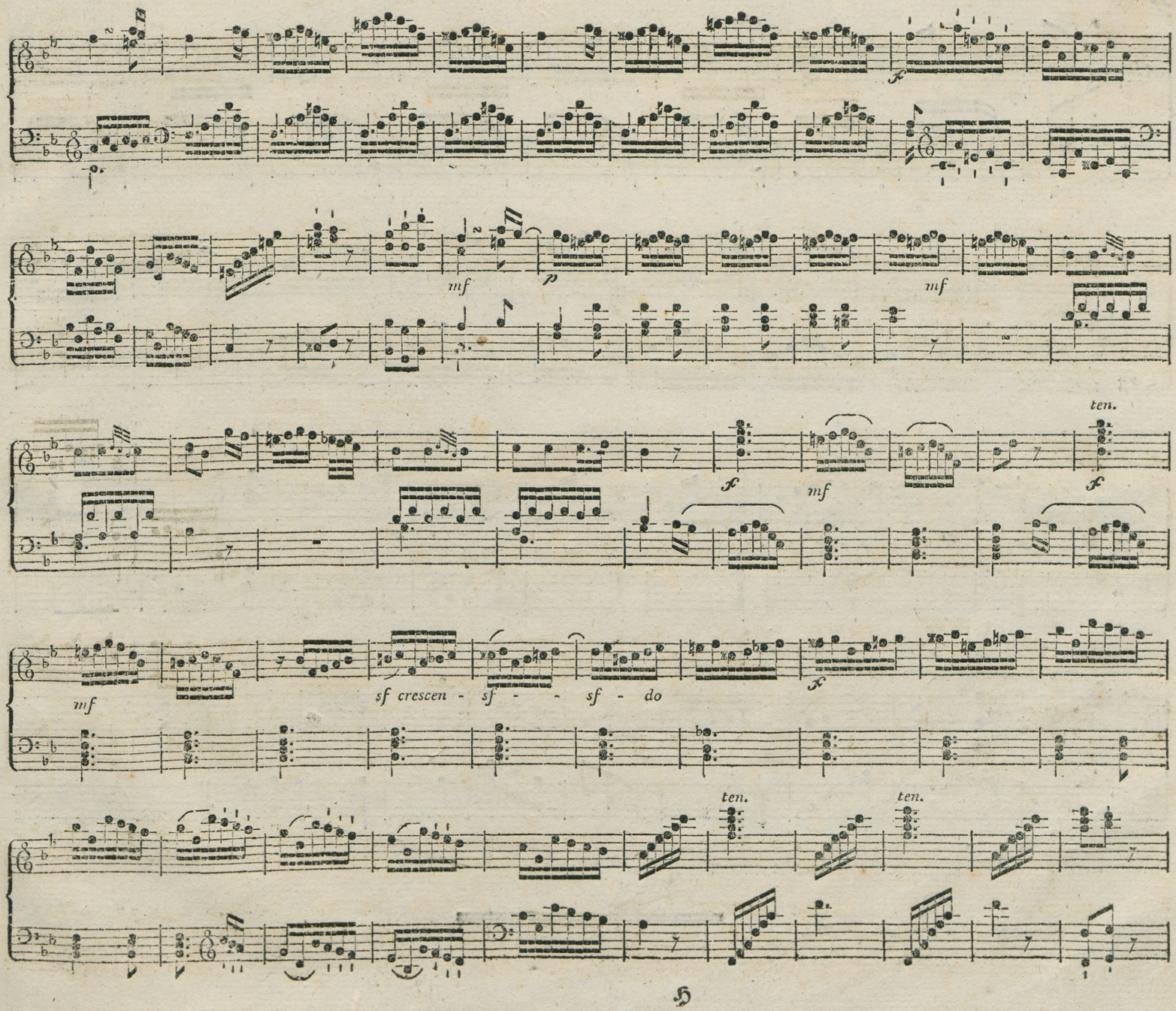
mf
p
mf
ten.
mf
mf
sf crescen - sf - - sf - do
ten.
ten.

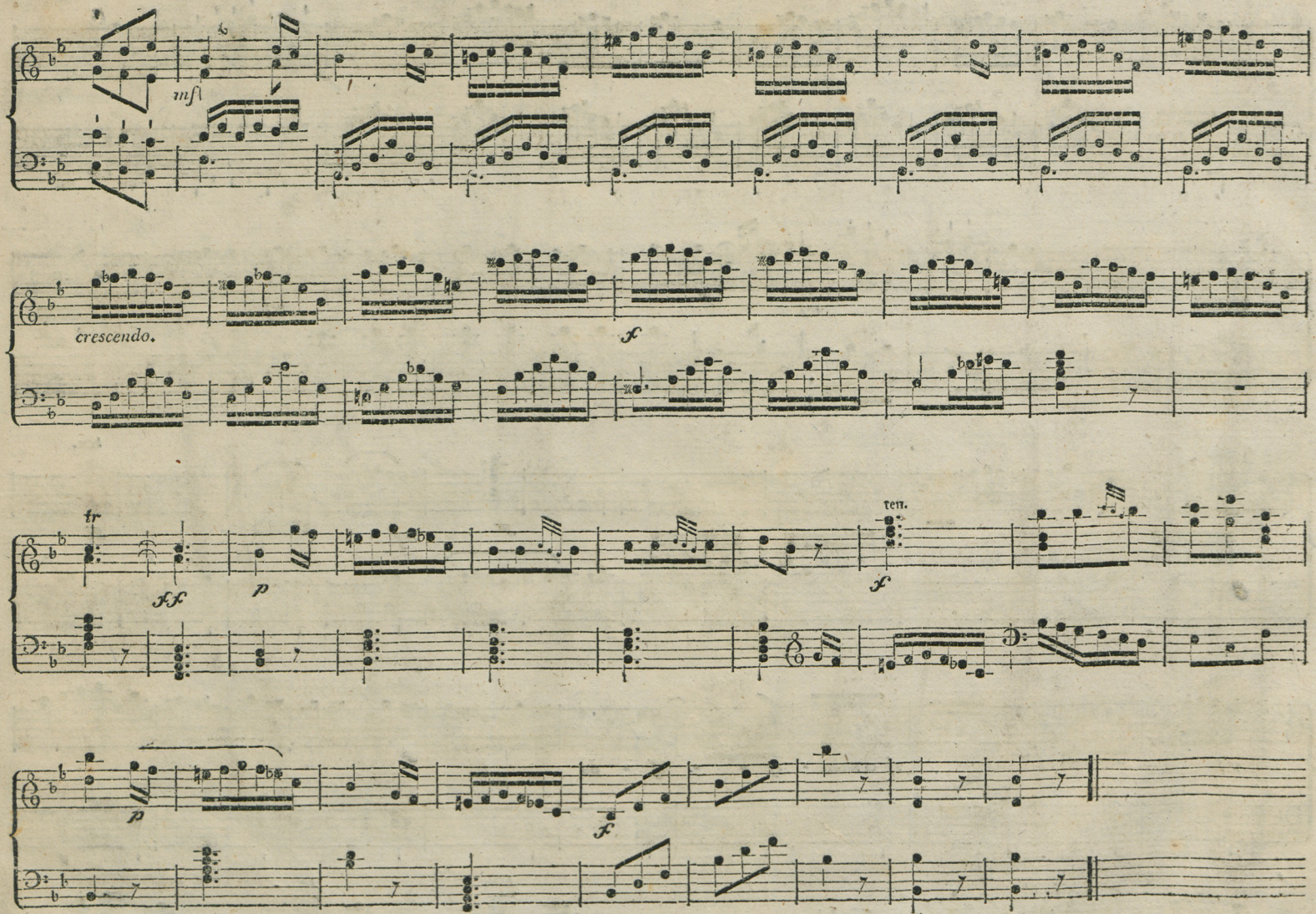

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS